

«ΙΝΑ ΠΑΝΤΕΣ ΕΝ ΩΣΙ, ΚΑΘΩΣ ΣΥ, ΠΑΤΕΡ, ΕΝ ΘΜΟΙ ΚΑΓΩ ΕΝ ΣΟΙ,
ΙΝΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΝ ΗΜΙΝ ΕΝ ΩΣΙΝ» (ΙΩΑΝ, ΙΖ' 21).

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ, Ο ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

«Εν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν,
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ» (Ψαλμ. ΕΖ' 17)

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Η ΕΝΣΩΜΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' - Τεύχος 19ον

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2006

Διεύθυνσις Περιοδικού
Κωνσταντινουπόλεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Δ' ἔτος Δ'
Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2006 Ἀριθμὸς τεύχους 19

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος
καρδὸς ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Προπρωσύγκελλος καὶ Ἀρχιεραμειεὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνηστος Προπρωσύγκελλος
καὶ Ἀρχιεραμειεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :
Η ΠΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινούπολεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΔΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τὸ ὄραμα τοῦ προτομο.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὁποῖον εἶδεν «τὸν Ἰη-
σοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν
τοῦ Θεοῦ Πατρὸς».
(Πράξ. Ζ' 55.56). Εἶναι
ἡ ἀρχαιότερα ἴσως
εἰκὼν ἐν ἧ ἰαρίσταιται
ὁ Υἱὸς καὶ ὁ Πατήρ.
Ἀπὸ Ἑλλην. Βυζαντ.
Χειρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.
(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαρτυρία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλευρὸς εἰκὼν φέρουσα
τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τὸν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ξέ-
νου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυρτιάς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

1) Η ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ	3
2) ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΝ	8
3) Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ	9
4) ΑΤΡΕΠΤΩΣ ΚΑΘ' ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΣΑΡΚΟΥΤΑΙ Ο ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	13
5) ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΜΗΝΙΔΟΣ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΩΤΙΟΥ	14
6) Η ΕΚΚΑΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ.	18
7) ΠΡΟΣΟΧΗ - ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ο.	22
8) ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ Μύρια ψεύδη καὶ μιά ἀλήθεια	23
9) ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	29
10) ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ 2006	30
11) ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ Ι. Ν. ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ	31
12) ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2006 ΕΙΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΝ	31
13) Η ΤΙΜΙΑ ΚΑΡΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ..	32

Η ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

*Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε,
ἢ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις,
τοῦ γάρ Γεννήτορος ἢ φωνῆ προσεμαρτύρει σοι,
ἀγαπητόν σε Υἱόν ὀνομάζουσα,
καί τό Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς,
ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό ἀσφαλές.
Ὁ ἐπιφανεῖς Χριστέ ὁ Θεός,
καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.*

(Ἀπολυτίκιον ἑορτῆς Θεοφανείων)

Εἰκὼν τῆς Βαπτίσεως
τοῦ Χριστοῦ, ἔργον
Ἰνουφρίου, 16ος αἰών,
εὐρισκομένη εἰς τό
Ἐθνογραφικόν Μουσεῖον
Τιράνων Ἀλβανίας

*Ῥιὰδος ἢ φανέρωσις,
ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν*
(Ῥδῆ Η' Α' κανὼν Θεοφανείων).

Τά Δόγματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ κολῶνες καί τά θεμέλια ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὁλόκληρον τό οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως μας. Ἐκ τῶν βασικῶν Δογμάτων τῆς Πίστεως εἶναι τό **Τριαδολογικόν**, τό **Χριστολογικόν**, τό **Πνευματολογικόν**, τό **Ἐκκλησιολογικόν**, τό **Σωτηριολογικόν**, καί τό **Ἐσχατολογικόν**.

Τό Τριαδολογικόν Δόγμα εἶναι τό πρῶτον καί κύριον. Μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἓνας καί ἔχει Τρία Πρόσωπα, ὅχι βεβαίως, ὅπως ἐκήρυττεν ὁ αἰρετικὸς Σαβέλλιος, ἐκλαμβάνων τά Πρόσωπα ὡς προσωπεῖα ἐναλλάσσόμενα καί μὴ δεχόμενος τά Πρόσωπα ὡς Ὑποστάσεις μὲ ἀποκλειστικά, μὴ κοινά, ιδιώματα. Κατὰ τό Ὁρθόδοξον Τριαδολογικόν Δόγμα, ὁ ἓνας Θεός ἔχει Τρία Πρόσωπα, μὲ ἴδιον τρόπον ὑπάρξεως τό κάθε ἓνα, ἤτοι Τρεῖς Θεαρχικὰς Ὑποστάσεις. Πρόσωπον ὁ Πατήρ, μὲ τό ἀτομικόν ὑποστατικόν ἴδιωμα τοῦ ὅτι εἶναι **Ἀγέννητος**. Πρόσωπον ὁ Υἱός, μὲ τό ἀτομικόν ὑποστατικόν ἴδιωμα τοῦ ὅτι εἶναι **Γεννητός**. Πρόσωπον τό Ἅγιον Πνεῦμα, μὲ τό ἀτομικόν ὑποστατικόν ἴδιωμα τοῦ ὅτι εἶναι **Ἐκπορευτόν**.

Μέ βάσιν τό ἀνωτέρω Τριαδολογικόν Δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, συνετάχθη τό παρόν ἄρθρον καί μέ τήν σκέψιν νά τονισθῆ ἐκ νέου τό Δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐπειδή, μέλη προερχόμενα ἐκ τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, προεκάλεσαν κατὰ τήν τελευταίαν ἐξαετίαν νέαν Ἀντιχριστοὺν Οἰκουμενιστικὴν καί Ἐβραιοχιλιαστικὴν Παναίρεσιν Τριαδομαχίας, Θεοχριστομαχίας καί Ἐκκλησιομαχίας. Ἐπειδὴ οἱ θρασεῖς καί ἀδίστακτοι αὐτοὶ Αἰρετικοὶ διασποῦν Ἀντιχριστὸς τόν Χριστόν ἀπὸ τήν Ἁγίαν Τριάδα, λέγοντες ὅτι ὁ Χριστός δέν θά ἀφήσῃ τήν Ἐκκλησία του νά περάσῃ εἰς τά χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί ὅτι ἡ Ἐκκλησία τήν ὁποίαν οἰκοδόμησεν ὁ Χριστός δέν ἐπιτρέπεται νά παρουσιάζεται ὡς κτίσμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καίτοι ἡ Ἁγία Τριάς Ταυτουργεῖ, ἐπειδὴ οἱ νέοι Ἄρειοι διακηρύσσουν ὅτι ἡ πίστις ὅτι ὁ Χριστός

είναι προαιώνιος αποτελεί τήν ρίζαν τῆς Οἰκουμενιστικῆς Αἵρέσεως, ἀρνούμενοι οὕτω ἀναισχύντως τήν Προαιωνιότητα τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ οἱ νέοι Νεστόριοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι αἵρεσις νά θέτῃς τόν Χριστόν εἰς τήν θέσιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου, καί καταλήγουν εἰς τήν παράφρονα αἵρεσιν ὅτι ἡ πίστις εἰς τήν ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ πρό τῆς κατά Σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου, ἐκρίθη ἀναγκαῖον νά ἐπισημανθῇ καί μέσω τῆς Ὁρθοδόξου Ὑμνολογίας ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι Ὁμοούσιος, Ἀχώριστος καί Ἀδιαίρετος, ὅτι τά Τρία Θεϊκά Πρόσωπα Ἀλληλοπεριχωροῦνται, καί ὅτι Ταυτουργοῦν μέ ΜΙΑΝ Θέλησιν καί Ἐνέργειαν εἰς ὁλόκληρον τόν ἄορατον καί ὁρατόν κόσμον, διότι τίποτε ἀπολύτως δέν γίνεται ἄνευ τῆς ἀπολύτου Συμμετοχῆς καί τῶν ΤΡΙΩΝ Θεαρχικῶν Προσώπων, Πατρός, Υἱοῦ καί Πνεύματος Ἁγίου, ἦτοι τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ.

Ἐπειδὴ ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι Ἀδιαίρετος καί πᾶν ἔργον ἀγαθόν καί πᾶν δῶρημα τέλειον εἰς τόν ὁρατόν καί ἄορατον κόσμον συντελεῖται: "ἐκ Πατρός δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι" κατά τούς Ἁγίους Πατέρας, ὑμνεῖται ἡ Ἁγία Τριάς ἀενάως ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαιτέρως δέ κατά τάς Δεσποτικές καί Θεομητορικές Ἑορτάς, κατά τάς Ἑορτάς Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, Προφητῶν καί Πατριαρχῶν.

Εἰς τήν Βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ ὁμως, δέν ἐφάνη ἔργον μόνον ἀγαθόν καί τέλειον, ἀλλ' Αὐτή Αὐτή ἡ Ἁγία Τριάς ἐξαιρέτως ἐπεφάνη καί ἐγνωρίσθη.

Αἱ Τρεῖς Ἄχτιστοι, Ἄναρχοι καί Προαιώνιοι Ὑποστάσεις τοῦ Ἐνός Θεοῦ ἐμαρτυρήθησαν κατά τρόπον ἀσφαλῆ καί βέβαιον καί σαφέστατον, καί ὁ Προσκυνητός Θεός, ἐφανερῶθη ὡς Τριαδικός ὅπου εἶναι. Διό καί Θεοφάνεια ἐορτάζομεν κατά τήν Ἑορτήν τῆς Βαπτίσεως τοῦ

Χριστοῦ, ἐν ἧ ἐπί αἰῶνας ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: "*Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις*", καθῶς καί, "*Τριάδος ἡ φανέρωσις, ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν*".

Ἡ Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, αὐτά τά ὑπερφυῆ τῆς Ἑορτῆς γεγονότα μεγαλύνουσα, ἀφ' ἑνός ἐξυμνεῖ τά Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν Ἰησοῦν, τόν τοῦ Θεοῦ Πατρός Μονογενῆ Υἱόν καί Λόγον, τόν Ἔνα τῆς Τριάδος ἐν τῷ ὕδατι, δοξάζουσα, καί, ἀφ' ἑτέρου, ἀγλαΐζει τήν μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τρανήν φανέρωσιν Πατρός καί Πνεύματος Ἁγίου, ἦτοι τήν Ἁγίαν Τριάδα μελωδικῶς προσκυνούσα.

Ἐγκύπτομεν οὖν εἰς τήν ὕμνολογίαν τῆς Ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων καί, ἐκ τῆς πληθώρας τῶν ἐν αὐτῇ Τριαδολογικῶν Τροπαρίων, προσφέρομεν πενιχράν σταχυολογίαν, εἰς προσκύνησιν τῆς ἐν Ἰορδάνῃ φανερώσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Βάσις καί πηγὴ ἐμπνεύσεως διὰ τούς ὕμνογράφους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς ἡμέρας. Θεμέλιον δέ ἀρραγές, διὰ τήν διατράνωσιν τῆς Θεϊκῆς, Ἀνάρχου καί Προαιωνίου Ὑποστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς Τριαδικότητος τοῦ Θεοῦ, τό ἐπόμενον ἐδάφιον: "*καί βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθύς ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καί ἰδοὺ ἀνέωχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καί εἶδε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν καί ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· καί ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα: οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα*" (Ματθ. Γ' 16-17· Μαρκ. Α' 9-11· Λουκ. Γ' 21-22).

Περί τὰ ἐξήγῃτα διαφορετικὰ τροπάρια τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων (μερικά ἐκ τῶν ὁποίων ἐπαναλαμβάνονται καί δύο καί τρεῖς φορές), συμπεριλαμβανομένων τῶν Προεορτίων καί τῶν Μεθεόρτων, ἦτοι ἀπὸ 2 ἕως 14 Ἰανουαρίου, περιέχουν ση-

μαντικής Τριαδολογικής αναφοράς. Τό περιεκτικότερον δέ ὄλων εἶναι, ὅπως καὶ ἀρμόζει, τό Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς: *"Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις, τοῦ γάρ Γεννήτορος ἡ φωνή προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε Υἱόν ὀνομάζουσα, καί τό Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεῖς Χριστέ ὁ Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι."*

Κατ' ἀρχάς, τό συνεχές "μέλημα" τῶν ὕμνογράφων εἶναι ἡ διακήρυξις τῆς Θεϊκῆς, Ἀνάρχου καί Προαιωνίου Ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μέ τό συχνά ἐπαναλαμβανόμενον, *"ὁ ἐπιφανεῖς Χριστέ ὁ Θεός"*. Αὐτή δέ ἡ διακήρυξις ἐξασφαλίζεται, ὄχι ἀπό συλλογισμούς ἀνθρώπων, ἀλλά ἀπό τόν ἴδιον τόν Θεό Πατέρα καί ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἀπό φωνήν βεβαίαν καί ἀπό μάρτυρα ἀνεπίληπτον. Ὅποτε ἡ Ὑμνολογία θεμελιώνει τήν Χριστολογίαν διά τῆς Τριαδολογίας: *"νῦν δέ Πατήρ κόσμω σε ὑπέδειξεν"* (Στιχηρόν Ἑσπερ. Β' Ἰαν.)· *"ὠδε φωνή τοῦ Πατρός, τόν μονογενῆ Υἱόν ἐκήρυττε"* (Ἔνθα ἀνωτέρω)· *"καί τό Πνεῦμα μαρτυρεῖ τῇ Θεότητι τῷ ὁμοίῳ γάρ προστρέχει· καί φωνή ἐξ οὐρανοῦ· ἐκείθεν γάρ ὁ μαρτυρούμενος, Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν"* (Λιτή Ἑσπερ. Θεοφανείων).

Τά Τρία Θεϊκά Πρόσωπα, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, διακρίνονται μέν κατά τόν λόγον τῆς Αὐτῶν ὑπάρξεως καί κατά τό ὄνομα τῆς ἰδίας Ὑποστάσεως, ἀλλ' εἶναι ἐξ ἴσου τιμώμενα: *"Τόν ὁμότιμον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, σαρκωθέντα δι' οἶκτον καί βαπτιζόμενον"* (Κάθισμα Ὁρθρου, Γ' Ἰαν.). Αὐτή ἡ ἰσότης τῶν Τριῶν Προσώπων δέν διαταράχθη ὑπό τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου. Ὁ Βαπτιζόμενος Χριστός, συνάναρχος ἐπιβεβαιώνεται Υἱός: *"Ἐπιφανέντος σου ἐν Ἰορδάνει Σωτήρ, καί βαπτισθέντος σου ὑπό Προδρόμου Χριστέ, ἡγαπημένος Υἱός ἐμαρ-*

τυρήτης· ὅθεν καί ΣΥΝΑΝΑΡΧΟΣ, τῷ Πατρί πεφανέρωσαι. Πνεῦμα δέ τό Ἅγιον, ἐπί σέ κατεγίνετο· ἐν ᾧ καί φωτισθέντες βοῶμεν· Δόξα Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι" (Α' Κάθισμα Ὁρθρου Θεοφανείων). Συνάναρχος τῷ Πατρί καί Συναΐδιος τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἡ Προαιώνιος Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Θεία Ἐνανθρώπησις, προσιτόν μέν τόν Ἄορατον Υἱόν ἐποίησεν, ἀλλά τήν προαιώνιον Αὐτοῦ Ὑπόστασιν Εἰς οὐδέν ἐμειώσεν ἢ ἀλλοίωσεν, διό Χριστός σὺν τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι ἐν Ἰορδάνει, Τριάς Ἁγία δοξάζεται.

Παρομοίως, τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ ἡ Θεϊκή Φύσις, τό Ἁγιοτριαδικόν ὕψος, καί τό Ἄναρχον τῆς Ὑποστάσεως, ὑμνεῖται καί διά τῶν ἀκολουθῶν: *"ΑΝΑΡΧΕ ρεῖθροις, συνταφέντα σοι ΛΟΓΕ, Νέον περαίνεις τόν φθαρέντα τῇ πλάνῃ, Ταύτην ἀφράστως, Πατρόθεν δεδεγμένος, Ὅπα κρατίστην Οὐτος ἡγαπημένος, Ἴσος τέ μοι Παῖς χρηματίζει τήν φύσιν"* (Ὡδή Α', Β' κανῶν Θεοφανείων)· καθώς καί: *"Ἀπαύγασμα τῆς δόξης, Πατρός χαρακτήρ αἰδίου... σύ γάρ Χριστός, Θεοῦ Σοφία καί Δύναμις"* (Ὡδή Δ', Α' κανῶν Θεοφανείων).

Ἡ Ἐνότης τῆς Θείας Οὐσίας, δηλαδή ὁ Θεός ὡς Μονάς ἅμα καί Τριάς, εἶναι τό πλέον ἄρρητον καί ἀκατάληπτον, ἀλλά καί ἀποκεκαλυμμένον μυστήριον. Τά Τρία Θεαρχικά Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος συνυπάρχουν, ἐνυπάρχουν καί περιχωροῦν ἐν ἀλλήλοις. Τοῦτο καί ὁ μελωδός μετ' ἀπορίας μεγαλύνει: *"Ἐν Ἰορδάνει ποταμῷ, ἰδὼν σε ὁ Ἰωάννης πρὸς αὐτόν ἐρχόμενον ἔλεγε Χριστέ ὁ Θεός· τί πρὸς τόν δοῦλον παραγέγονας, ρύπον μὴ ἔχων Κύριε; εἰς ὄνομα δέ τίνος σέ βαπτίσω; Πατρός; ἀλλὰ τοῦτον φέρεις ἐν σεαυτῷ· Υἱοῦ; ἀλλ' αὐτός ὑπάρχεις ὁ σαρκωθείς· Πνεύματος Ἁγίου; καί τοῦτο οἶδας διδόναι τοῖς πιστοῖς διά στόματος. Ὁ ἐπιφανεῖς Θεός,*

ἐλέησον ἡμᾶς" (Ἐσπερ. Ἡ Ἰαν., Δόξα Ἀποστίχων).

Ὁ ἄνθρωπος, μακρυνθείς τῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ κοινωνίας τοῦ Θεοῦ, καί ὑπό τό κράτος τῆς ἁμαρτίας τελῶν, ἀδυνατοῦσε ἀπό μόνος του νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν μετά τοῦ Θεοῦ κοινωνίαν καί νά ἰδῆ ἐκ νέου τῆς Ἁγίας Τριάδος τό φῶς τό ἄδυτον, *"καί τῆς Τριάδος ὀφόμεθα φῶς τό ἄδυτον"* (Θ' Ὡδή, Α' κανών Θεοφανείων). Ἔτσι ὁ Δημιουργός του, ἐν τῷ ἐλέει Του καί τῇ φιλανθρωπίᾳ Του, ἀποστέλει τόν Μονογενῆ Υἱόν καί Λόγον Του ὑπέρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, χωρίς ὅμως ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ νά πάθῃ οἰανδήποτε ὑποστατικήν μεταβολήν, καί χωρίς νά διαταραχθοῦν αἱ σχέσεις Του μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. Γεννητός τῇ Ὑποστάσει ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, καί πρό τῆς Σαρκώσεώς Του καί μετά. Προαιώνιος καί Ἄναρχος τῇ Ὑποστάσει ὁ Χριστός, καί πρό τῆς κατά Σάρκα Γεννήσεώς Του καί μετά. Ἡ Ἐνανθρώπησις τοῦ Μονογενοῦς δέν ἀνέτρεψε τήν Ἁγίαν Τριάδα. Ἡ Θεία Οἰκονομία οὐ διεσάλευσεν τάς ἐνδοαγιοτριαδικάς σχέσεις.

Αὐτό τό σπουδαῖο δόγμα μαρτυρεῖται καί ὑπό τῆς Ὑμνολογίας τῆς Ἑορτῆς: *"Κύριε, εἰ καί Ἰωάννη παρέστης, ἐν Ἰορδάνῃ ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος"* (Ἐσπερ. Θ' Ἰαν., Στιχηρόν). Καί πάλιν: *"Κύριε, εἰ καί Ἰορδάνου τά ρεῖθρα, περιεβάλου ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐμαρτυρήθης ἐξ ὕψους, τῇ καταβάσει τοῦ Πνεύματος· καί ἡ φωνή τοῦ Πατρός, Υἱόν σε ἐμαρτύρησεν"* (Ἐσπερ. Θ' Ἰαν., Στιχηρόν). Καί πάλιν: *"Σύνθρονος Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι ὑπάρχων, ταῖς Ἀγγελικαῖς στρατιαῖς δορυφοροῦμαι· ἀλλὰ σμικρῷ σπηλαίῳ ἐξενίσθην τικτόμενος"* (Δ' Ἰαν., Αἴνοι). Καί πάλιν: *"Βασιλεύεις, ἀλλ' οὐ κατά κόσμον, φύσει πεφυκῶς Βασιλεύς . . . ἀλλ' ἀΐδιον ἔχεις τό κρά-*

τος, συμβασιλεύων Πατρὶ, πρό αἰώνων αἰεί, καί εἰς τοὺς αἰῶνας σὺν τῷ Πνεύματι" (Ἀπόδειπνον Ε' Ἰαν., Στ' Ὡδή). Καί πάλιν: *"Ὁ πρό τῶν αἰώνων συνεδρεῦων Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι, νῦν ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου σαρκωθείς καθὼς οἶδε, Χριστὸς μολεῖ πρὸς τό Βάπτισμα"* (Κανών Ἑορτῆς Ε' Ἰαν., Γ' Ὡδή). Καί πάλιν: *"Ἄσωμεν Χριστοῦ τῇ Βαπτίσει καθαρῶτάτῳ νοῦ· ἤδη γάρ ἐφέστηκε πρὸς Ἰορδάνην σαρκί, ὁ Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι, αἰεί συνυπάρχων"* (Στιχηρόν Ἐσπερ. ΙΒ' Ἰαν.). Καί πάλιν: *"Εἰ καί ἐκ Μαρίας ὑπάρχεις βρέφος, ἀλλ' οἶδά σε Θεόν προαιώνιον· ἐπὶ γῆς βαδίζεις, ὁ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ"* (Ἰδιόμελον Ὅρθρου Θεοφανείων).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Εἷς, ἐν Ἰορδάνῃ σήμερον βαπτίζεται καί Τριάς ἢ Ἁγία ἐνεργεῖα φανεροῦται. Ὅσπερ ὕστερον εἰς τό Ὅρος, ἐπὶ τῇ Ἁγίᾳ Αὐτοῦ Ἀναλήψει, λόγῳ ἐνετείλατο, παραγγέλων τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ Μαθηταῖς καί Ἀποστόλοις εἰπών, *"Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος"* (Ματθ. ΚΗ' 19), σήμερον εἰς τόν Ποταμόν, ἐπὶ τῇ Ἁγίᾳ Αὐτοῦ Βαπτίσει, σχίζων Οὐρανοῦς, ἔργῳ διδάσκει, καθὼς ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος ἀπεφθέγγετο: *"καί βαπτισθεῖς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθύς ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καί ἰδοὺ ἀνέώχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καί εἶδε τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερᾶν καί ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· καί ἰδοὺ φωνή ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα"* (Ματθ. Γ' 16-17· Μαρκ. Α' 9-11· Λουκ. Γ' 21-22).

Καί ἔργῳ καί λόγῳ, καί εἰς τήν ἀρχὴν τῆς δημοσίας δράσεώς Του καί εἰς τό τέλος, τήν εἴσοδον τοῦ ἀνθρώπου εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ Βαπτίσματος εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ

καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁδοποιεῖ ὁ Κύριος. Ἡ Ἁγία Τριάς, παροῦσα εἰς τὴν Βασιλείαν Τῆς, παροῦσα καί εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἐκκλησίας Τῆς. Οὐ γάρ ἄλλη ἡ Βασιλεία καί ἄλλη ἡ Ἐκκλησία, οὐδέ δι' ἄλλης ὁδοῦ καί δι' ἄλλης θύρας ἢ εἴσοδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καί ἢ εἴσοδος εἰς τὴν Βασιλείαν, ἀλλά διὰ τῆς μετανοίας καί τοῦ Βαπτίσματος, δι' ὕδατος καί Πνεύματος, ὡς καί πρὸς τὸν Νικόδημον κατ' ἰδίαν ἐν καιρῷ νυκτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀπεκάλυψεν: **Ἄμην ἄμην λέγω σοι, ἐάν μή τις γεννηθῆ ἔξ' ὕδατος καί Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ** (Ἰωάν. Γ' 5). Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία παρὰ Χριστοῦ ὀνομάζεται.

Ἡ Ἁγία Τριάς, παροῦσα εἰς τὸ Βάπτισμα καί ἔργω καί λόγῳ. Κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἐπίκλησιν τῶν Τριῶν Θεϊκῶν Προσώπων ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Βαπτίσεως, ἦτοι κατὰ τὸν λόγον, οὐ μόνον λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ πάρεστι ἡ Ἁγία Τριάς, ὡς καί εἰς τὸν Ἰορδάνην, οὐ μόνον φωνῇ, ἀλλ' ὄψει ἐπιστάθη. Καί πάλιν, τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ ὕδατι βαπτιζομένου, οὐ μόνος πάρεστι ὁ Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλ' αὐτομάτως παρῶν καί ὁ Πατὴρ καί τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, **διὰ τὴν ἀλληλοπεριχώρησιν καί διὰ τὸ ἀδιαίρετον** τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος. Ὅσοι οὖν εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐβαπτίσθημεν, **διὰ τὴν κοινὴν ἐνέργειαν, διὰ τὴν Ταυτουργίαν τῶν Τριῶν Θεϊκῶν Προσώπων, καί διὰ τὴν Μίαν Θεϊκὴν Θέλησιν.**

Εἰς μὲν τὴν Βάπτισιν τῶν Χριστιανῶν, Τριάδος Μυστικὴ Ταυτουργία. Εἰς δὲ τὴν Βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ, **Τριάδος Προσκυνητὴ Παρουσία.** Εἰς μὲν τὴν Βάπτισιν τῶν Χριστιανῶν, Θεϊκῆς Χάριτος Ἄκροτος Ἐπενέργεια. Εἰς δὲ τὴν Βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ, **Θεϊκῶν Ὑποστάσεων Λαμπρὰ**

ΤΡΙΑΔΟΣ ἢ ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ ΕΝ ΙΟΡΔΑΝῇ ΓΕΓΟΝΕΝ

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ με τίτλον: «Μέγας εἶ Κύριε καί Θαυμαστά τὰ ἔργα Σου» εἶναι φορητὴ, ἔργο τοῦ ἐκ Κρήτης ζωγράφου Ἰωάννου Κορνάρου (1745-1796) ἀγιογραφηθεῖσα τὸ 1770. Ἔχει διαστάσεις 1,33x0,85 μ. εἰκονίζει 61 παραστάσεις ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τέσσαρες εἶναι βασικαί, με κεντρικὴν αὐτὴν τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου. Οἱ ὑπόλοιποι 57 ἐπεξηγοῦν στίχους τῆς ὁμωνύμου Εὐχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ. Σήμερον ἡ εἰκὼν αὐτὴ εὐρίσκεται εἰς τὴν Μονὴν τῆς Παναγίας Κυρίας Ἀκρωτηριανῆς (Τοπλοῦ) Σητείας, Κρήτης.

Ἐπιφάνεια. Εἰς μὲν τὴν Βάπτισιν τῶν Χριστιανῶν, ἱεροκρύφιος Θεία Ἐνέργεια. Εἰς δὲ τὴν Βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ, **κατὰ δηλὸς Θεοφάνεια.**

Μηδεὶς οὖν τὸν Χριστὸν, ὡς τέταρτον πρόσωπον, τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀφρόνως καί αἰρετικῶς χωριζέτω. Μηδεὶς τὸν Χριστὸν, ὡς σχέδιον εἰς τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ, ἀσυνέτως μετὰ τῶν ἐπ' ἐσχάτως Ἀντιχριστων Θεοχριστομάχων λογιζέτω. Μηδεὶς τὸν Χριστὸν, ὡς κτιστῆς ὑποστάσεως ὄν, Ἐβραιοφρόνως βλασφημεῖτω. Πῶς γάρ κτίσματοι τὸ **Ἀλληλουῖα** φάλλεται;

Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Υἱός Μονογενής παρά Πατρός ὁ Χριστός γνωρίζεται. Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Συναΐδιος τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι διά περιστερᾶς εἰδους ὁ Χριστός βεβαιοῦται. Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Λόγος ἡγαπημένος καί εὐδοκία, διά Πατρῶας Φωνῆς ἐπί ὑδάτων ὁ Χριστός προσμαρτυρεῖται. Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Σχίζει Οὐρανοῦς καί ὑδάτα Ἰορδάνου ὁ Χριστός Ἀναστρέφει. Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Ὁμοούσιος τῷ Πατρί καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ψάλλεται. Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Ἀχωρίστως καί Ἀδιαιρέτως Πα-

τρι καί Πνεύματι ὁ Χριστός συμπροσκυνεῖται. Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπό πάντων τῷ Πατρί καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ὁ Χριστός συνδοξάζεται.

Χριστός, ΥΙΟΣ καί ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπό Ἰωάννου βαπτισθεῖς· **Χριστός, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Χριστός, Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν· Χριστός, Ὁ ὢΝ, ᾧ ψάλλομεν εὐσεβοφρόνως τό Ἄλληλουῖα. "Ὁ ἐπιφανείς Χριστέ ὁ Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι."**

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ (6-1-2006)

Τήν 6ην Ἰανουαρίου 2006 (π. ἡμ.), ὅπως κάθε χρόνο, ἐτελέσθη πανηγυρικά ἡ ἐορτή τῶν Θεοφανείων, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης. Τόν Ὅρθρον, τήν Θ. Λειτουργίαν καί τόν Μέγα Ἁγιασμόν ἐτέλεσεν ὁ Παν/τος Μητ/της Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομος συμμετέχοντας καί τοῦ Αἰδ/του π. Νικολάου Ζαρδούκα.

Ἀκολούθως ἐν πομπῇ μέ τήν συμπαράστασιν τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καί τῆς Ἀστυνομίας, Κληρῶς καί Λαός μετέβησαν εἰς τόν θαλάσσιον χώρον, περι τό Μέγαρον Μουσικῆς, ὅπως κατ' ἔτος γίνεται, διά τήν Κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὅπου ἐπί προητοιμασμένου χώρου καί ἐξέδρας παρηκολούθησαν ὅλοι μετά κατανύξεως τήν Τελετήν τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων καί τήν τριτην Κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν θάλασσαν.

Διά τήν ἀνάσυρσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐκ τῶν ὑδάτων ἐκολύμβησαν δύο ἐκ τῶν πιστῶν, οἱ Δημήτριος Γρηγοριάδης, καί Γεώργιος Καφαντάρης. Τά φωτογραφικά στιγμιότυπα εἶναι:

1. Ἀπό τήν πορείαν πρὸς τήν θάλασσαν.
2. Ἀπό τήν ἐξέδραν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἁγιασμός.
3. Ἀπό τήν ἀνάσυρσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπό τοῦ Δημητρίου Γρηγοριάδη.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Οἱ Τρεῖς Μέγιστοι Φωστῆρες τῆς Τρισηλίου Θεότητος, Βασίλειος ὁ Μέγας καί ὁ Θεολόγος Γρηγόριος σὺν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ τῷ τῆν γλωτταν Χρυσορρήμονι, σήμερον εἰς Ἐν συνάγονται καί κοινῇ ἐορτῇ ἐορτάζονται, εἰ καί ὁ καθείς τὴν ἑαυτοῦ μνήμην τιμωμένην κεχωρισμένως ἔχει.

Διατί οὖν αὕτη ἡ σύναξις καί κοινὴ τῶν τριῶν ἐορτῇ; Διὰ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, διὰ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, διὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τρεῖς μὲν οἱ Ἅγιοι, ὁμονοοῦντες δέ καί ὡς Εἷς εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν καί εἰς τὴν τῆς εὐσεβείας πράξιν. Φωστῆρες τῆς Οἰκουμένης, διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν θείων δογμάτων ἀκτινοβολοῦντες. Γεωργοὶ τοῦ Ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, διὰ ποταμῶν θεογνωσίας τὴν Ἐκκλησίαν καί τὴν κτίσιν ἅπασαν καταρδεύοντες.

Οἱ δέ ἐλάχιστοι εἰς τὴν πίστιν καί μικρόψυχοι εἰς τὴν πράξιν, οἱ τὸ ἐν μέρει ὑπερμεγεθυνόντες καί τὸ ὅλον παρορώμενοι, οἱ τῇ ἐνότητι μὴ χωροῦντες καί τὴν διαίρεσιν προαιρούμενοι, στάσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σὺνηθες ἔφερον, καί σχίσματα καί διχογνωμίας εἰς τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα ἐπὶ βασιλείας Ἀλεξίου Κομνηνοῦ προεκάλουν, καί τούς πιστούς ἐμέριζον εἰς Βασιλείτας καί Γρηγορίτας καί Ἰωαννίτας, τὸν Ἐωσφόρον οὕτω μιμούμενοι καί τὴν οὐράνιον τῆς ἐπὶ γῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ γαλήνην διασαλεύοντες.

Ἄλλ' οἱ οἰκεῖοι τοῦ Τριυποστάτου Θεοῦ καί τρισόλβιοι Ἱεράρχες, οἱ ἐν τοῖς ὑπερκοσμίοις νῦν οἰκοῦντες, οἱ πάλαι ἐπὶ γῆς τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐνότητα μετ' αὐταπαρνήσεως ὑπηρετήσαντες, οὐκ

ἠνέχθησαν δῆθεν ὑπὲρ αὐτῶν διεστώτα ὄραν τὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ τὰ πάντα εἰς Ἐν ἀνακεφαλαιώσαντος καί ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τῷ Πατρὶ συσφίξαντος. Διό καί εἰς τὸν φιλόθεον ἐπίσκοπον Εὐχαΐτων Ἰωάννην, ὀλίγον πρό τοῦ 1100 μ.Χ., τὴν ἐν Θεῷ αὐτῶν ὁμοτιμίαν καθ' ὕπαρ καί οὐ κατ' ὄναρ κατέδειξαν. Καί γάρ καί κατ' ἰδίαν καί ὁμοῦ τὸν ἐπίσκοπον Ἰωάννην διεβεβαίωσαν, ὅτι καί οἱ τρεῖς, ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κρουόμενοι, τὰ ὑπὲρ τῆς Ἁγίας Τριάδος καλῶς ἐδογματίσαν· ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κινούμενοι, τὰ ὑπὲρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λαμπρῶς διετράνωσαν· ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτιζόμενοι, τὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας εὐήχως ἐλάλησαν.

Δεῦτε οὖν οἱ τῶν λόγων αὐτῶν ἐρρασταί, ἐκ τῶν ναμάτων τῆς παρ' αὐτῶν Θεογνωσίας σταλαγμούς τινας ἀρδευσώμεθα, καί τῆς σοφίας αὐτῶν ταπεινῶς κατ' ὀλίγον κοινωνήσωμεν, τῆς δέ τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτοῖς εἰρήνης ὑπὲρ μέτρον ἀπολαύσωμεν.

Λόγον περὶ Θεοῦ ἀναλαβῶν ὁ Θεῖος Γρηγόριος, τὴν Μοναρχίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος κομφῶς ἐκθέτει: *"Τρεῖς αἱ ἀνωτάτω δόξαι περὶ Θεοῦ, ἀναρχία, καί πολυαρχία, καί μοναρχία. Αἱ μὲν οὖν δύο παισὶν Ἑλλήνων ἐπαίχθησαν καί παιζέσθωσαν.... Ἡμῖν δὲ μοναρχία, τὸ τιμώμενον μοναρχία δέ, οὐχ ἦν ἐν περιγράφει πρόσωπον (ἔστι γάρ καί τὸ ἐν στασιάζον πρὸς ἑαυτό, πολλά καθίστασθαι), ἀλλ' ἦν φύσεως ὁμοτιμία συνίστησι, καί γνώμης σύμπνοια, καί ταυτότης κινήσεως, καί πρὸς τὸ ἐν τῶν ἐξ αὐτοῦ σύννευσις (ὅπερ ἀμήχανον ἐπὶ τῆς γεννητῆς φύσεως), ὥστε κἂν ἀριθμῷ διαφέρει, τῇ γε*

οὐσία μὴ τέμνεσθαι. Διὰ τοῦτο μονάς ἀπ' ἀρχῆς εἰς δυάδα κινήθεισα, μέχρι Τριάδος ἔσται. Καί τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· ὁ μὲν γεννήτωρ καὶ προβολεύς, λέγω δὲ ἀπαθῶς, καὶ ἀχρόνως, καὶ ἀσωμάτως· τῶν δέ, τὸ μὲν γέννημα, τὸ δὲ πρόβλημα, ἧ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ταῦτα καλέσειεν.... Πότε οὖν ταῦτα; Ὑπὲρ τὸ πότε ταῦτα· εἰ δέ δεῖ τι καὶ νεανικώτερον εἰπεῖν, ὅτε ὁ Πατήρ. Πότε δὲ ὁ Πατήρ; Οὐκ ἦν, ὅτε οὐκ ἦν. Τοῦτο οὖν καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Πάλιν ἐρώτα

Φορητὴ εἰκὼν τέμπλου Ἱ. Ν. Ἁγίου Γρηγορίου Νέας Καρβάλης, Ν. Καβάλας.

με, καὶ πάλιν ἀποκρινοῦμαι σοι. Πότε ὁ Υἱός γεγέννηται; Ὅτε ὁ Πατήρ οὐ γέγεννηται. Πότε δὲ τὸ Πνεῦμα ἐκπεπόρευται; Ὅτε ὁ Υἱός οὐκ ἐκπεπόρευται, ἀλλὰ γεγέννηται ἀχρόνως, καὶ ὑπὲρ λόγον εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα τὸ ὑπὲρ χρόνον παραστήσαι, θέλοντες χρονικὴν ἐκφυγεῖν ἔμφασιν" (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, PG 36, 76AB-77A).

Μοναρχία, τὸ ὀρθόν περὶ Θεοῦ δόγμα, ἀλλ' οὐ μοναρχία προσώπου. Μοναρχία φύσεως, μοναρχία αἰτίας, μοναρχία τιμῆς, μοναρχία θελήσεως, μοναρχία ἐνεργείας, μοναρχία τέλους, ἦτοι, σκοποῦ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπουν καὶ προσπλέουν ὅσα ἐκ τοῦ Θεοῦ προῆλθον. Προσώπων δὲ Τριάς, ἀλλ' οὐ τριαρχία. Καὶ τῆς Τριάδος, ἄχρονος ἢ ἀρχῆ τῶν Ὑποστάσεων καὶ ὑπὲρ λόγον.

Μονάδα ἐν Τριάδι καὶ Τριάδα ἐν Μονάδι διδάσκει ὁ σοφὸς ἱεράρχης πι-

στεύειν: "Ἐπὶ πᾶσι, καὶ πρὸ πάντων, φύλαστέ μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην,...τὴν εἰς Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα ὁμολογίαν. Ταύτην πιστεύω σοι σήμερον ταύτη καὶ συμβαπτίσω καὶ συνάξω σε. Ταύτην δίδωμι παντός τοῦ βίου κοινωνόν καὶ προστάτιν, τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν εὐρισκομένην ἐνικῶς, καὶ τὰ τρία συλλαμβάνουσαν μεριστῶς· οὔτε ἀνώμαλον οὐσίαις ἢ φύσεσιν, οὔτε αὐξανομένην, ἢ μειουμένην ὑπερβολαῖς καὶ ὑφέσεσι, πάντοθεν ἴσην, τὴν αὐτὴν πάντοθεν, ὡς ἐν οὐρα-

νοῦ κάλλος καὶ μέγεθος· τριῶν ἀπειρων ἄπειρον συμφυῖαν, Θεὸν ἕκαστον καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον, ὡς Πατέρα καὶ Υἱόν, ὡς Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, φυλασσομένης ἐκάστω τῆς ιδιότητος. Θεὸν τὰ τρία σὺν ἀλλήλοις νοούμενα, ἐκεῖνο διὰ τὴν ὁμοουσιότητα, τοῦτο διὰ τὴν μοναρχίαν. Οὐ φθάνω τὸ ἐν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶν περιλάμπομαι· οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἐν ἀναφέρομαι" (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, PG 36, 417AB).

Τὴν Ἁγίαν Τριάδα τοῖς προσερχομένοις ὁ Ἱεράρχης ἐμπιστεύεται· εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα βαπτίζει, καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα συναγει. Μίαν ἐν τρισὶν, πάντοθεν ἴσην, οὔτε αὐξανομένην, οὔτε μειουμένην.

"Οὐδὲν τῆς Τριάδος, ὃ οὐτοί, δοῦλον, οὐδέ κτιστόν, οὐδέ ἐπίσακτον, ἤκουσα τῶν σοφῶν τινος λέγοντος. Εἰ

ἔτι ἄνθρωποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἦμην, φησὶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος (Γαλ. Α' 10). Εἴ ἔτι κτίσματι προσεκύνουν, ἢ εἰς κτίσμα ἐβαπτίζομην, οὐκ ἂν ἐθεοῦμην, οὐδέ τὴν πρῶτην μετεποιούμην γέννησιν" (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, PG 36, 420A).

Ἀναλλοίωτος ἡ Ἁγία Τριάς, τῶν πάντων Κυριότης, μηδέν ἐπιδεχομένη, οὔτε δουλικόν, οὔτε κτιστόν, τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου μηδέν τῇ Τριάδι εἰσαγωγῆς. Ἐπικαλεῖται ὧδε ὁ Θεολόγος Γρηγόριος τοῦ Θαυματουργοῦ Γρηγορίου τὴν σοφὴν διδασκαλίαν, ὅτι ἡ Θεῖα Οἰκονομία οὐ διεσάλευσεν τὴν Θεολογίαν, ὅτι τό Δόγμα τῆς Ἐνανθρωπήσεως οὐ διετάραξεν τό Δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅτι ἡ Ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ οὐκ ἐπηρέασε τὴν ἀπλότητα τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος. Εἰσέτι δέ, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου φωταγωγοῦντος, ὁ ἐν ἱεράρχαις Θεολόγος Γρηγόριος δουλικὴν προσκύνησιν τῷ Χριστῷ κηρύσσει. Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθημεν, οὐκ εἰς κτίσμα ἐβαπτίσθημεν. Εἰς γάρ τῆς Ἀκτίστου Ὑπεραγίας Τριάδος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι οὐκ ἐκ Βηθλεέμ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως ἔχει, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ Πατρὸς πρό πάντων τῶν αἰώνων.

Ὁ δέ Μέγας ἐκ Καισαρείας Βασιλείου, τό ἄφατον τιμῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ προαιωνίου γεννήσεως, τρανῶς ρητορεύει: "Χριστοῦ γέννησις, ἢ μὲν οἰκεία καὶ πρῶτη καὶ ἰδία αὐτοῦ τῆς θεότητος σιωπῇ τιμάσθω μᾶλλον δέ καὶ ταῖς ἐννοίαις ἡμῶν μὴ ζητεῖν ἐκεῖνα μηδέ πολυπραγμονεῖν ἐπιτάξωμεν. Ὅπου γάρ οὐ χρόνος, οὐκ αἰὼν ἐμεσίτευσεν, οὐ τρόπος ἐπινενόηται, οὐ θεατῆς παρῆν, οὐκ ὁ διηγούμενός ἐστι, πῶς φαντασθῆ ὁ νοῦς; πῶς δέ ὕπηρετήσῃ ταῖς διανοίαις ἢ γλῶσσα; Ἀλλά Πατήρ ἦν, καὶ Υἱός ἐγεννήθη. Μὴ εἴπῃς, Πότε; ἀλλὰ παρὰδραμε τό ἐπε-

ρώτημα. Μὴ ἐπιζητήσης, Πῶς; ἀδύνατος γάρ ἡ ἀπόκρισις. Τό μὲν γάρ, πότε, χρονικόν τό δέ, πῶς, ὄλισθον ἐμποιεῖ πρὸς τοὺς σωματικούς τῆς γεννήσεως τρόπους.... Ἐγεννήθη, εἶπον, ἵνα τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ τὸν αἴτιον ἀποδείξω, οὐχ ἵνα χρόνου ὕστερον τὸν Μονογενῆ ἀπελέγξω. Σοῦ δὲ μὴ κενεμβατεῖτω ὁ νοῦς, εἰς αἰῶνας ὑπερβαίνων πρεσβυτέρους τοῦ Υἱοῦ, τοὺς οὔτε ὄντας, οὔτε γενομένους. Πῶς γάρ πρεσβύτερα δύναται εἶναι τὰ ποιήματα τοῦ πεποιηκότος αὐτά;... Καταλείπωμεν οὖν τοὺς λόγους τοὺς περὶ τῆς αἰδίου ἐκείνης καὶ ἀρρήτου γεννήσεως... " (Μέγας Βασίλειος, PG 31, 1457C-1460A).

Πρῶτη γέννησις τοῦ Χριστοῦ, ἄρητος καὶ αἰδῖος καὶ ἄχρονος, καὶ κυρία, ἢ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς ἀρχὴ τῆς Ὑποστάσεως Αὐτοῦ. Πρῶτη γέννησις τοῦ Χριστοῦ, οὐ χρόνου στιγμή, ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ὑπάρξεως, τό ἀποκλειστικῶς ἴδιον, τό ὑποστατικόν ἰδίωμα Αὐτοῦ. Πρῶτη γέννησις τοῦ Χριστοῦ, τό αἴτιον τοῦ εἶναι Αὐτοῦ, ὅτι ἐκ Φωτὸς Φῶς, ὅτι ἐκ Θεοῦ Θεός, Χρόνος οὐ πρεσβύτερος τοῦ Χριστοῦ. Χριστός γάρ τοῦ χρόνου Ποιητής, "δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν" (Ἐβρ. Α' 2).

Ζητεῖς Χριστοῦ ἀρχὴν; Οὐ χρόνου στιγμήν εὕρισης. Ζητεῖς Χριστοῦ ἀρχὴν; Προηγούμενον Αὐτοῦ οὐχ εὕρισης. Ζητεῖς Χριστοῦ ἀρχὴν; Αὐτόν ἐν τῇ Ἀρχῇ εὕρισης. Ζητεῖς Χριστοῦ ἀρχὴν; Τὴν προαιώνιον Αὐτοῦ ἐκ Πατρὸς Γέννησιν εὕρισης. Ζητεῖς Χριστοῦ ἀρχὴν; Τὴν αἰτίαν τῆς Ὑποστάσεως Αὐτοῦ ἐν τῷ Πατρὶ εὕρισης. Ζητεῖς Χριστοῦ ἀρχὴν; Αὐτόν τὸν χρόνον Ἄναρχον καὶ τῷ Πατρὶ Συνάναρχον δουλικῶς προσκυνήσης.

Τῆς δέ Ἐκκλησίας τόν λόγον Χρυσορρήμονος ἢ γλῶσσα Ἰωάννου θεοπρεπῶς εὐηχοῦ: "Μὴ ἀπέχου Ἐκκλη-

σίας· οὐδέν γάρ Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον. Ἡ ἐλπίς σου ἡ Ἐκκλησία, ἡ σωτηρία σου ἡ Ἐκκλησία, ἡ καταφυγή σου ἡ Ἐκκλησία. Τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλότερα ἐστί, τῆς γῆς πλατυτέρα ἐστίν. Οὐδέποτε γηρᾶ, ἀεὶ δέ ἀκμάζει... μυρία ὀνόματα, ἵνα παραστήσῃ αὐτῆς τὴν εὐγένειαν. Ὡσπερ γάρ ὁ Δεσπότης αὐτῆς πολλά ὀνόματα ἔχει... μὴ ἀρκεῖ ἐν ὀνομα παραστήσαι τό ὄλον; Οὐδαμῶς· ἀλλὰ διὰ τοῦτο μυρία ὀνόματα, ἵνα μάθωμέν τι περὶ Θεοῦ, κἄν

Λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν φορητὴ εἰκόνα τοῦ τέμπλου τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίου Γρηγορίου Νέας Καρβάλης, εἰκονίζουσα ἄνωθεν τῶν Ἁγίων τὴν Ἁγίαν Τριάδα μετὰ τῆς Θεοτόκου.

μικρόν. Οὕτω δὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία πολλά καλεῖται" (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG. 52, 402).

Μύρια ὀνόματα καλεῖται ἡ Ἐκκλησία, καὶ μόλις μικρόν τι περὶ Αὐτῆς ἀποκαλύπτεται, ὡσπερ καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Δεσπότη τοῦ Αὐτῆς, τοῦ ἐν τῷ μέσῳ Αὐτῆς: "Τί ἡδύτερον, εἶπέ μοι, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς; Εἰ γάρ διημερεύειν ἐνταῦθα ἐχρῆν, τί σεμνότερον; τί ἀσφαλέστερον, ὅπου ἀδελφοὶ τοσοῦτοι, ὅπου τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ὅπου Ἰησοῦς μέσος, καὶ ὁ τούτου Πατήρ; Ποίαν ἐτέραν ζητεῖς συναγωγὴν τοιαύτην; ποῖον ἕτερον βουλευτήριο; ποῖαν σύνοδον; Τοσαῦτα ἀγαθὰ ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐν τῇ ἀκροάσει, ἐν ταῖς εὐχαῖς, ἐν ταῖς συνουσίαις· καὶ σὺ πρὸς ἐτέρας βλέπεις διατριβάς;" (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 51, 70).

Ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, διότι Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία καὶ οὐ κτίσματος: "Ἐκκλησίαν δέ Θεοῦ καλεῖ, δεικνύς ὅτι ἠνώσθαι αὐτὴν χρὴ. Εἰ γάρ Θεοῦ

ἐστίν, ἠνωται, καὶ μία ἐστίν... Τό γάρ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα οὐ χωρισμοῦ, ἀλλὰ ἐνώσεως ἐστὶ καὶ συμφωνίας ὄνομα... μίαν δεῖ εἶναι Ἐκκλησίαν, καίτοι τόποις πολλοῖς κεχωρισμένην...

Εἰ δέ ὁ τόπος χωρίζει, ἀλλ' ὁ Κύριος αὐτοῦς συνάπτει κοινός ὢν... τοῦ Κυρίου τοῦ ἐνός συνάπτοντος αὐτοῦς" (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 61, 13).

Καὶ ἐπὶ Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, διότι ἐκ Θεοῦ τοῦ Τρισυποστάτου ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλη-

σίας: "Κεφαλὴ δέ Χριστοῦ ὁ Θεός; (Α' Κορινθ. ΙΑ' 3). Τοῦτο καὶ ἐγὼ φημι, ὅτι ὡσπερ ἐν σῶμα ἡμεῖς, οὕτω καὶ ὁ Χριστός καὶ ὁ Πατήρ ἐν. Εὐρίσκεται ἄρα καὶ ὁ Πατήρ Κεφαλὴ ἡμῶν ὢν" (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 62, 140).

Οὕτω δέ Σῶμα Ἐν, Μιᾶς Κεφαλῆς Σῶμα Ἐν, οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοὶ καὶ ὄντες καὶ γενόμενοι καὶ ἐσόμενοι: "Ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα. Τί δέ ἐστίν, Ἐν σῶμα; Οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοὶ καὶ ὄντες καὶ γενόμενοι καὶ ἐσόμενοι. Πάλιν καὶ οἱ πρό τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας ἐνηρεστηκότες, ἐν σῶμά εἰσι. Πῶς; Ὅτι κἀκεῖνοι τὸν Χριστὸν ἤδεσαν. Πόθεν δῆλον; Ἄβραάμ ὁ πατήρ ἡμῶν", φησίν, "ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν, καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη", καὶ πάλιν, "Εἰ ἐπιστεύσατε," φησί, "Μωυσῆ, ἐπιστεύσατε ἂν ἐμοί· περὶ γάρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψε, καὶ οἱ προφηῆται". Οὐκ

ἄν δέ ἔγραψαν περί οὗ ἡγνούουν ἅ ἔλεγον εἰδότες δέ αὐτόν, καί προσεκύνουν. Ὡστε κάκεινοι ἔν σώμα. Οὕτω καί ἡμῖν ἔθος ἐπί τῶν ἡνωμένων καί πολλήν τήν ἀκολουθίαν ἐχόντων λέγειν, ἔν σώμά ἐστιν. Οὕτω καί ἐπί τῆς ἐνώσεως τό σώμα λαμβάνομεν μιᾶ κεφαλῇ. Εἰ δέ μία κεφαλή καί ἔν σώμα" (Ἄγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 62, 75).

Διά ταύτην δέ τήν μετά τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς ἐνότητα, διά τήν Ἐκκλησίαν, ἅπας ἐκτίσθη κόσμος: "διά τήν Ἐκκλησίαν ὁ οὐρανός, οὐ διά τόν οὐρανόν ἢ

Ἐκκλησία" (Ἄγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 52, 429).

Ἐκ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τήν Τριαδολογίαν, ἐκ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τήν Χριστολογία, καί ἐκ τοῦ Ἁγίου Χρυσόστομου τήν Ἐκκλησιολογίαν, διά βραχέων τρανώς ἐνηγήθημεν. Τοιούτων Πατέρων υἱοί, τοιαύτης Ἐκκλησίας μέλη, Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ δοῦλοι καί ἀδελφοί, Αὐτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος ὑπέρμαχοι πιστοί, δεῦτε οὖν, ἐμπράκτως καταστῶμεν, ἵνα καί οἰκεῖοι Αὐτῆς εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἀναδειχθῶμεν.

ΑΤΡΕΠΤΩΣ ΚΑΘ' ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΣΑΡΚΟΥΤΑΙ Ο ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἀτρέπτως καθ' ὑπόστασιν, ἔν σοί Θεογεννήτρια, σαρκί ἐνοῦται ἀσπόρος, καί νηλιάζει ὁ Λόγος ὄν ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, Χερουβικός ὡς θρόνος νῦν, Θεῷ Πατρὶ προσήγαγες καί Συμεὼν ὁ πρεσβύτες, χαίρων ἐδέξετο τοῦτον.

(Ἐξαποστειλάριον, 3 Φεβρουαρίου)

Τό ἔξαποστειλάριον τῆς 3ης Φεβρουαρίου, ἐπομένης τῆς Ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξυμνεῖ τήν Παναγίαν ὡς Θεογεννήτριαν. Ὁ τεχθεὶς ἐκ

τῆς Παρθένου ὡς ἄνθρωπος, δέν ἔχει ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, διότι εἶναι ἄσπορος ἢ Σύλληψις. **Ἔχει Ἄναρχον καί Προαιωνίαν Θεϊκὴν Ὑπόστασιν.** Εἶναι Αὐτός ὁ Μονογενὴς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Θεός.

Ὁ Θεός Λόγος ἐνοῦται μέ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν καθ' ὑπόστασιν, καί εἰς τήν προαιωνίον Ὑπόστασίν Του, τώρα ἀποκτᾶ ὑπαρξιν ἢ λογική ἔμφυχος σάρξ, ἢ ἐκ τῆς Παρθένου Θεοτόκου ληφθεῖσα.

Ὁ ἐν ἀγκάλαις φερόμενος εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ Πατρός ἔχει τήν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεώς Του πρό πάντων τῶν αἰῶνων εἰς Αὐτόν τόν Γεννήτορα Θεόν Πατέρα, διότι ἢ Προαιωνίος Ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνηνθρώπησεν ΑΤΡΕΠΤΩΣ.

Ἐάν ἐτρέπετο κατά τήν Ἐνσάρκωσιν ὁ

Λόγος, δέν θά ἦτο ὁ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ Λόγος τοῦ Πατρός, ἀλλά κάποια κτιστὴ ὑπόστασις μέ χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως· ὁ Χριστός δέν θά εἶχε Πατέρα τόν Θεόν Πατέρα, ἀλλά κάποιον λαθραῖον ἐπίγειον πατέρα· καί ἢ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ δέν θά ἦτο Παρθένος, οὔτε Θεογεννήτρια, ἀλλά κοινή γυνή.

Εἶναι πολυδαίδαλος Βλασφημία, ἢ διακλήρυξις τῶν νέων Θεοχριστομάχων, ὅτι ἢ ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐτρόπη κατά τήν Ἐνανθρώπησιν καί ὅτι ἐκ τῆς τροπῆς αὐτῆς ἄρχεται χρονικῶς ἢ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ. Καμμία ἐκ τῶν Τριῶν Ὑποστάσεων τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι καί δέν ἐπιτρέπεται νά κηρύσσεται τρεπτῇ, διότι εἶναι ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΑΙΡΕΣΙΣ κατά τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατά τοῦ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥ Τρισυποστάτου Θεοῦ.

Διά νά προσκυνοῦμε τόν Χριστόν ὡς Χριστιανοί, καί νά μὴν τόν ὑβρίζωμεν ὡς Ἑβραῖοι, πρέπει νά τόν ὑμνοῦμεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ὡς ΕΝΑ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς ΑΤΡΕΠΤΟΝ καί ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΝ τήν Ὑπόστασιν, ἐκ Μητρὸς ἐν χρόνῳ τό δεύτερον ΑΤΡΕΠΤΩΣ γεννηθεῖσαν, καθὼς ΑΤΡΕΠΤΩΣ καί ἐκ Πατρός ἀχρόνως τό πρῶτον.

ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΜΗΝΙΔΟΣ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΩΤΙΟΥ*

Τίνες ἀληθῶς οἱ λόγοι δι' οὓς κοτέουσι (κοτέω = μνησικακῶ) κατὰ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου οἱ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ὀπαδοί; Τί κακόν εἰργάσατο κατὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἐπὶ δέκα ὄλους αἰῶνας ἐξεγείρει τὴν μῆνιν αὐτῆς κατ' αὐτοῦ; Πῶς δέ ὁ χρόνος δέν ἴσχυσε νά ἐξασθενήσῃ τὴν μνήμην καὶ νά φέρῃ λήθην τοῦ κακοῦ; Πόθεν ἡ ἀδυναμία τοῦ χρόνου; ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ στεγανῆς μνήμης τῶν ἀδικηθέντων, ἢ τοῦ μεγέθους τῆς ἀδικίας;

Ἀληθῶς ἀπορεῖ τις ἀνερευῶν τὴν ἱστορίαν πότερον νά δεχθῇ ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν κατὰ Φωτίου μῆνιν τῶν Δυτικῶν. Ἐκ τῆς ἱστορίας, πλὴν τῆς περιφήμου ἐκείνης ἐγκυκλίου τοῦ Φωτίου, οὐδέν ἕτερον εὐρίσκομεν δυνάμενον νά ἐγείρῃ τὴν μῆνιν αὐτῶν κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἐγκύκλιος ἐκείνη εἶναι τοιαύτη ὥστε νά ἐγείρῃ τὸν αἰώνιον κατ' αὐτοῦ κότον τῶν Δυτικῶν; Φρονοῦμεν οὐχί, διότι μετ' αὐτὴν αἱ σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπανελήφθησαν· πρῶτον ἐπὶ Ἰγνατίου, ὅτε Σύνοδος ἐκύρωσε τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, καθαιρέσασα τὸν Φῶτιον, καὶ δευτέρον ἐπὶ Φωτίου, ὅτε αὐθις αἱ

σχέσεις ἐπὶ μᾶλλον συσφίγγονται. **Σύνοδος Οἰκουμενικὴ ἡ Η'** ἀθωοῖ τὸν Φῶτιον καὶ ἀναγνωρίζει νόμιμον κανονικὸν Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ κυροῖ τὸ κεφαλαιωδέστερον μέρος τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ κατὰ τῶν καινοτομιῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας διαμαρτυρίας, δι' ἧς κυρώσεως ἐμαρτύρει ἅπανσα ἡ Ἐκκλησία τὸ δίκαιον τοῦ Φωτίου· ὁ δὲ Πάπας Ἰωάννης ἀνεγνώρισεν αὐτόν τε καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ἐν τῇ Συνόδῳ. Ὁ Φῶτιος οὐδέν ἕτερον ἐποίησεν.

Τίνος λοιπὸν λόγου ἔνεκεν κοτέουσιν ἔτι κατὰ τοῦ Φωτίου οἱ δυτικοί; ἄμεσος λόγος ἀληθῶς δέν ὑπάρχει. Naί, ἀλλ' ὑπάρχει ἔμμεσος λόγος λίαν σπουδαῖος· **τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἐγκυκλίου καὶ αἱ ἀποφάσεις τῆς Η' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.**

Ἡ Ἐγκύκλιος ἐκείνη τοῦ Φωτίου, κατὰ τὴν πρῶτην ἀνάρρησίν του ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, α) ἀνέκοψε τὸ ἐν Βουλγαρίᾳ ἔργον τοῦ Νικολάου (Πάπα Πώμης), γνωρίσασα τοῖς Βουλγάροις τὴν ὁ διδάσκων τὴν ἀρτίαν καὶ ἀληθῆ καὶ ὀρθὴν πίστιν, β) ἐπέστη-

* Τό παρόν ἄρθρον εἶναι τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἐδημοσιεύθη τό πρῶτον εἰς τό Περιοδικόν "ΘΡΑΚΙΚΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ" τό 1897. Ἦτο δέ σχετικῶς ἄγνωστον, ἕως ὅτου ἐξεδόθη εἰς Ἀθήνας τό 2000, ὑπὸ Νεκταρίου Παναγοπούλου, ὡς Σημείωμα ἐκδότου εἰς τό ἔργον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, "ΜΕΛΕΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΙΓΙΩΝ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ" τόμος Β', σελ. 7-10. Δημοσιεύεται ἐδῶ, α) εἰς ἐλαχίστην τιμὴν τοῦ Ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως 858-867 καὶ 877-886, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη ἐορτάζεται τὴν 6ην Φεβρουαρίου, β) πρὸς ἔλεγχον ὅσων μετὰ ζήλου δυσφημοῦν τό Πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Φωτίου, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς δέν εἶναι ὀλίγοι, καὶ γ) πρὸς διαφώτισιν ὅσων ἐπιμένουν νά ἀγνοοῦν τὴν διαχρονικὴν Παπικὴν μανίαν κατὰ τῆς ἐκ Θεοῦ Ἀληθείας καὶ κατὰ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἐνστερνιζόμενοι τὴν ὑπερσύγχρονον "πολιτικὴν εὐπρέπειαν" τῆς παγκοσμιοποιήσεως καὶ τῆς πολυπολιτισμικότητος.

σε τὴν προσοχὴν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας (ἦτοι, τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας) κατὰ τῶν καινοτομιῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἦν πρῶτος ὁ Φῶτιος ἐτόλμησε νὰ καταγγείλῃ ὡς ἀποκλίνουσιν εἰς αἵρεσιν καὶ κατεδίκασεν αὐτήν, καὶ γ) περιεφρούρησε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἦν οἱ Πάπαι ἐζήτουν νὰ ὑποδουλώσωσιν.

Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἀνάρρησιν κατέφερε τὸ μέγα πλήγμα κατὰ τῆς Δυτικῆς ὀφρῦος, συγκαλέσας τὴν Ἡ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καὶ ἀναθεματίσας τοὺς τολμῶντας νὰ προσθέσωσι τι εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως· ἡ Σύνοδος αὕτη ὑπέδειξε τῷ Πάπῃ καὶ παντὶ ἐπισκόπῳ, ὅτι ὠφείλει νὰ σέβηται τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ὅπερ καὶ αἱ λοιπαὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐπεκύρωσαν καὶ ἐπεβεβαίωσαν. Δὲν ἠρκέσθη δὲ μόνον νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Φωτίου ἀλλὰ μονοῦ ἐθεοποίησεν αὐτὸν ἀναδείξασα καθυπέρτερον τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ρώμης. Ὅταν ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ μετὰ ἄπειρα ὑπὲρ τοῦ Φωτίου ἐγκώμια ὁ Καισαρείας Προκόπιος ἀνέκραξε "τοιούτον ἔρεπεν ἐπ' ἀληθείας εἶναι τὸν τοῦ συμπαντος κόσμου τὴν ἐπιστασίαν λαχόντα, εἰς τύπον τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν", οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Πάπα ἐπεκύρωσαν τὸν λόγον εἰπόντες: "καὶ ἡμεῖς οἱ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς κατοικοῦντες, ταῦτα ἀκούομεν", ὁ ἐστὶν ἀνεβίβασαν τὸν Φῶτιον εἰς περιωπὴν ἀνωτέραν ὁμολογουμένως τῆς τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ρώμης. Ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ συνεδρίᾳ οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Πάπα οἴκοθεν ἀπένευμαν τῷ Φωτίῳ τὴν ὑπέρ-

Ἅγιος Φῶτιος ὁ Μέγας,
Πατριάρχης Κων/λεως (τοιχογραφία).

οχον ἐκείνην ἐν τῷ κόσμῳ τάξιν· διότι ἀφοῦ ἡ σύνοδος ἀνεβόησεν "ὅτι Θεὸς οἰκεῖ ἐν αὐτῷ οὐδεὶς ἀγνοεῖ", οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Πάπα προσέθησαν ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: "τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἔμπνευσις αὐτοῦ τοιοῦτον φῶς διέδωκαν εἰς τὴν καθαρὰν ψυχὴν τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου, ὅτι λαμπρύνει καὶ φωτίζει πᾶσαν τὴν κτίσιν ὥσπερ γὰρ ὁ ἥλιος κἂν εἰς μόνον τὸν Οὐρανὸν περιέχεται, ὅμως ὅλον τὸν περιγείον κόσμον φωτίζει, οὕτω καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὁ κύριος Φῶτιος καθέζεται εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν δαδουχεῖ καὶ καταλάμπει".

Τῇ 13ῃ Αὐγούστου 880, ὁ Πάπας Ἰωάννης Η' δι' ἀπαντήσεών του πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Βασίλειον καὶ τὸν Φῶτιον ἐπεκύρωσε τὰ ὑπὸ τῆς Συνόδου ἀποφασισθέντα*.

Ἴδου κυρίως ὁ λόγος, δι' ὃν οἱ Παπι-

* Προβλ. Ἱστορία Παπαρρηγοπούλου τόμ. Δ' σελ. 316.

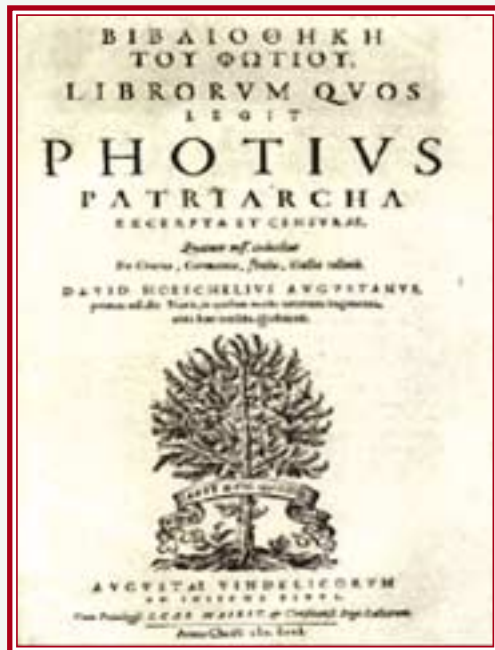

Φωτίου ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΝ ἢ Βιβλιοθήκη Rouen, ἔκδοσις David Hoeschelii Augustanus, Τυπογραφεῖον Laurentii Maurry, 1653.

κοί πνέουσι μένεα κατά τοῦ Φωτίου ἔτι καί νῦν· καί δικαίως· **πρῶτον**, διότι ἡ στάσις τοῦ Φωτίου ἀπέκρουσε τήν δυτικήν ἐπιδρομήν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καί ἔσωσεν αὐτήν τῆς παπικῆς πλάνης καί καταδυναστείας, καί **δεύτερον**, διότι κατεδίκασε διά συνοδικῆς ἀποφάσεως τήν προσθήκην τοῦ filioque, ἣν οὗτοι ἐποιήσαντο ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως, καί ἔθηκεν ὑπό ἀφορισμόν τούς δράστας· τούτου ἕνεκα συναισθάνονται ἑαυτούς βεβαρημένους ὑπό τό ἀνάθεμα τῆς Συνόδου ταύτης, ἥς τό κύρος μάτην ἀγωνίζονται νά καταρρίψωσιν. Ὅσα καί ἂν εἴπωσι περί τῆς ἀναγνωρίσεως ἢ μή τοῦ Ἰωάννου καί τῶν λοιπῶν Παπῶν ἢ περί τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας τοῦ Φωτίου εἰσὶ λόγοι ἔστερημένοι νομικοῦ κύρους καί αὐθαίρετοι.

Ὅλοι αἱ κατά τοῦ Φωτίου ἐπιθέσεις λόγον ἔχουσι νά ἀποδείξωσιν ἄκυρον τήν Ἡ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον ὡς προεδρευθεῖσαν ὑπό ἀνδρός ἔστερημένου καί αὐτῆς τῆς ἱερωσύνης καί συγκροτηθεῖσαν ὑπό ἐπισκόπων ἔστερημένων ἐπίσης τοῦ ἀξιώματος, ὡς χειροτονηθέντων τῶν πλείστων αὐτῶν ὑπό τοῦ Φωτίου. Τοῦτο ἐξηγεῖ ἡμῖν καί τόν λόγον, δι' ὃν καί ὁ Πάπας Μαρτίνος ὁ διαδεχθεὶς τόν Ἰωάννη περί τὰ τέλη τοῦ 882, ἀνεθεμάτισε τόν Φώτιον, καί Στέφανος ὁ Ε' ὁ διαδεχθεὶς Ἀδριανόν τόν Γ' τόν διάδοχον τοῦ Μαρτίνου, καί ὁ Φορμόζος ὁ διάδοχος τοῦ Στεφάνου, ὅστις, καί μετὰ συγγνώμης, ἔλεγε, οἱ ὑπό τοῦ Φωτίου χειροτονηθέντες δέν δύνανται νά γίνωσι δεκτοί εἰς τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας εἰμὴ ὡς ἀπλοὶ λαϊκοί!

Φοβεροί ἀληθῶς ἄνθρωποι. Εἰς αὐτούς ἀληθῶς ἀρμόζει ὁ τοῦ Σωτῆρος ἔλεγχος ὁ πρὸς τούς Φαρισαίους γενό-

Βιβλιοθήκη Φωτίου Πατριάρχου «Librorum quos legit Photius Patriarcha» Ἀουγκσμπουργκ, Praetorius, 1601.

μενος, ὅτι τὴν κάμηλον καταπίνουσιν, τὸν δὲ κώνωπα διυλίζουσιν· ἐν ᾧ, ὡς εἶδομεν, καὶ ὡς ἀμέσως κατωτέρω ὁφόμεθα, οὐδένα νόμον θεῖον καὶ ἀνθρώπινον σέβονται, ἐπανίστανται ἀκάθεκτοι κατὰ τῆς νομιμωτάτης ἐκλογῆς τοῦ Φωτίου. Ἄλλ' ὡς εἶπομεν ἔχουσι τὸν ἰδιαιτέρον ἑαυτῶν λόγον. Ἡ στάσις τοῦ Φωτίου καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας προπύργια τοῦ Φωτίου ἐξησφάλισαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα. Οἱ δὲ κατὰ καιρούς πρόμαχοι αὐτῆς ἔνθεν ὠχυροῦντο ὀπισθεν τῶν προμαχῶνων τούτων, ἐτέροθεν δὲ ἐλάμβανον τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Φωτίου ἀγῶνας ὡς παράδειγμα ἀξιομίμητον.

Ἐάν ἡ Ἀνατολή δέν ὑπετάγη τῇ Δύσει, ὀφείλεται τῷ Φωτίῳ. Διότι ἐάν ὁ Φώτιος ἐμιμείτο τὸν Ἰγνάτιον, δέν συνεκρότει δὲ τὴν Ἡ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἅπανσα ἡ Ἀνατολή θά ὑπετάσσετο τῷ Πάπα. Ὁ Φώτιος, οὐ μόνον ἀνέτρε-

Ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου χειρόγραφον
Photius the Great
gg0377-009-manuskriptseite.

Ἅγιος Νεκτάριος (σύγχρονος φορητὴ εἰκὼν
Ἰ. Ν. Ἀγίας Τριάδος Δομοκοῦ).

ψε τὰ ἐπὶ Ἰγνατίου γενόμενα καὶ ἔστησε τὸ ἑαυτοῦ ὀρθόδοξον ἴδρυμα, ἀλλὰ καὶ τὴν Βουλγαρίαν αὐτὸς ἔσωσε τῆς ἑτεροδοξίας· καὶ ἐάν οἱ Βούλγαροι διέσωσαν τὴν ὀρθὴν πίστιν, ταύτην ὀφείλουσι τῷ Φωτίῳ.

Ἴδού οἱ λόγοι, δι' οὓς οἱ Παπισταὶ πνέουσι μένεα κατὰ τοῦ Φωτίου. Ἔχουσι δίκαιον· διότι ἐάν δέν ὑπῆρχε Φώτιος, ἀληθῶς δέν θά ὑπῆρχε Σχίσμα, ἀλλὰ δέν θά ὑπῆρχε καὶ Ἑλληνισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία, ἀλλὰ θά ὑπῆρχε πνευματικὴ δουλεία καὶ φρόνημα θρησκευτικόν καὶ ἐθνικὸν πεπλανημένον.

Ὁ Φώτιος περιέσωσεν ἀμφοτέρω κα-
ταπολεμήσας τὴν Δυτικὴν ἐπιδρομὴν.

† Ὁ Πενταπόλεως
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΕΦΑΛΑΣ
Διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς
(Σηλυβριανός)

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

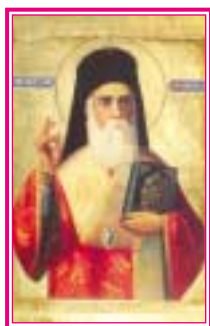
Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς ἀντίστασιν πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησιομαχίας, ἥτις πηγάζει μὲν ἐκ τοῦ Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, διὰ δέ τῶν θρασυτάτων Θεομάχων, Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καὶ Τζανῆ εἰσεπήδησεν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, συνεχίζεται ἡ, εἰς σειρὰν δημοσιεύσεων τοῦ *Κ.Ε.Ο.*, ἀνατύπωσις τῆς Μελέτης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ ἐν Αἰγίνῃ, *Περὶ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*, Αἴγινα, 1913. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἀνακεφαλαιώνει ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάζει ἐν συνόψει τὸν περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον λόγον.

Ὅπου γεννᾶται ἀνάγκη, εἰσάγονται εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σχόλια ἐν εἴδει ὑποσημειώσεων.

(*Συνέχεια πέμπτη ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ὀρίζει ὁ Ἁπόστολος Παῦλος λέγων· «καὶ αὐτός ἔδωκε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς δὲ Προφήτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.»⁽¹⁾ μέχρι κατα-

(1) Ἡ Ἐκκλησία, Χριστοῦ Σῶμα. Ἐν Σῶμα ἡ Ἐκκλησία. Ἐν Σῶμα ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ Πνεύματος, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς Εἰρήνης, καθὼς ὁ αὐτός Ἁπόστολος θερμῶς παροτρύνων τοὺς Ἐφεσίους λέγει : "Ἐν σῶμα καὶ ἐν Πνεῦμα, καθὼς ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν· εἰς

ντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ»(2) (Ἐφεσ. δ' 11 - 13).

Ἡ Ἐκκλησία ἄρα ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἔλαβε τέλειον ὄργα-

νισμόν καὶ ἔστι σῶμα ὀργανικόν ἔχον Κεφαλὴν τὸν Χριστόν καὶ ὀδηγόν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ συγκροτοῦν τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δαψιλεῦον αὐτῇ τὰς θείας δωρεάς.(3)

Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα· εἰς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν. Ἐνὶ δὲ ἐκάστῳ ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ" (Ἐφεσ. Δ' 3-7). Ἡ Ἐνότης τοῦ κατὰ χάριν Σώματος τοῦ Χριστοῦ πηγάζει **ἐκ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, τοῦ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν.** Προγενεστέραν ἢ ἀνωτέραν ἀρχὴν ἐνότητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οὐχ εὐρίσκει ποτέ, ὅτι ἤδη εἰς τὴν ἀναρχον Ἀρχὴν, εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα, ἀφίχθη.

Πῶς δὲ οἰκοδομεῖται τὸ κατ' ἐνέργειαν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ; **Διὰ τοῦ καταρτισμοῦ τῶν ἁγίων.** Καταρτίζει ἁγίους ἡ Ἐκκλησία, ὡς Ἁγία, ὡς ἡ τοῦ Ἐνός καὶ μόνου φύσει Ἁγίου Θεοῦ Ἐκκλησία. **Οὐ γὰρ κτίσματος, ἀλλὰ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία.** Διὸ ἡ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ Ἐκκλησία ἁγίους καταρτίζει.

Ἡ δὲ οἰκοδομὴ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς προσθέσεως κτιστῶν μελῶν συντελεῖται, διὸ καὶ **χρόνος ἀπαιτεῖται.** Ἐν τούτοις, ἡ Ἐκκλησία, τὸ κατὰ χάριν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οὐ χρόνου οἰκοδόμημα ἐστίν, ἀλλὰ Πνεύματος Ἁγίου. **Ἀχειροποιήτως οἰκοδομεῖται ἡ Ἐκκλησία.** Τῇ ἀκτίστῳ ἐνεργείᾳ τοῦ ταυτουργοῦντος Τριαδικοῦ Θεοῦ κτίζεται **ἐν χρόνῳ** τὸ Ἐκκλησιαστικόν Σῶμα τοῦ Ἀκτίστου.

Τρεῖς αἱ ἔννοιαι τοῦ "Σώματος τοῦ Χριστοῦ". Σῶμα Χριστοῦ, τὸ ἐκ τῆς Ἀπειρογάμου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας· Σῶμα Χριστοῦ, τὸ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ποτηρίῳ· καὶ Σῶμα Χριστοῦ, τὸ τῆς Ἐκκλησίας. Εἰ δὲ καὶ **τρία,** ἓν τὸ Σῶμα, ὡς ἐξ ἑνός Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ὡς **ἑνός Προσώπου Σῶμα,** καὶ ὡς πρὸς ἓνα Πατέρα Ἄναρχον προσφερόμενον. **Διὰ δὲ τὸν χρονικὸν χαρακτήρα** τῆς ἡμετέρας φύσεως, ἐν **χρόνῳ** ἐπλάσθη τὸ ἐκ τῆς Πανάγνου Μαρίας, καὶ ἐν **χρόνῳ** ποιεῖται τὸ τοῦ Μυσταγωγικοῦ Ποτηρίου, καὶ ἐν **χρόνῳ** συντελεῖται τὸ τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Σῶμα. **Ἄλλ' οὐ νεύσει χρονικῇ, οὐδὲ χρονικῇ δυνάμει, οὐ μὴν πάλιν χρονικῷ σκοπῷ οἰκοδομεῖται τὸ τοῦ Κυρίου Σῶμα.** Θεῖα νεύσει, Θεῖα δυνάμει, Θεῖω τέλει καταρτίζεται τὸ τῆς Ἐκκλησίας Σῶμα. **Ὁ Θεὸς Πατὴρ καλεῖ ἵνα ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι "καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ"** (Ἐφεσ. Δ' 13).

(2) **Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, καταρτιζόμενον πρὸς ἐπίγνωσιν καὶ οὐχ ἀπλῶς γνῶσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.** Ἡ δὲ Ἐκκλησιομάχος μερὶς τῆς ἀπωλείας τολμᾷ καὶ ἀρνεῖται τὴν ἔνωσιν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ κατὰ τὴν καρδίαν αὐτῆς ἀγνοεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς ἀφορίζεται τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ κατὰ τὴν ἄρνησιν αὐτῆς χωρίζεται τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ ἡ προσδοκία αὐτῆς ἄλλοτρία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ τί ἄλλο ἐστὶν ἀπώλεια εἰ μὴ ἡ ἄγνοια, ὁ χωρισμός, ὁ ἀφορισμός, ἡ ἄλλοτριώσις ἐκ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ;

(3) **Σῶμα ὀργανικόν ἡ Ἐκκλησία, τουτέστιν ζωτικῶς ἠνωμένον μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὡς Σῶμα μετὰ Κεφαλῆς.** Ἐχει ὁ Χριστὸς **Σῶμα φυσικόν,** τὸ ἐκ τῆς Θεοτόκου, ἐν χρόνῳ εἰλημμένον, καὶ ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἰποστάσει ἠργόμενον, ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἰποστάσει τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ λαβόν. Ἐχει ὁ Χριστὸς καὶ **Σῶμα Χάριτος,** τὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συγκροτούμενον, καὶ ἐκ Πατρὸς κεκλημένον, καὶ ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἰποστάσει προτετυπωμένον καὶ θεμελιωμένον.

Ἐν μὲν τῷ φυσικῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος, διὰ τὴν Θεϊκὴν Ἰπόστασιν, ἐν ἣ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως τοῦ προσλήμματος. Οὐ γὰρ ἕτερα ἡ ὑπόστασις τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' Αὐτός ὁ ἐν ἀρχῇ ὢν Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. **Ἐν δὲ τῷ κατὰ χάριν Σώματι τοῦ Χριστοῦ ἐνεργεῖται πᾶσα θεία δωρεά, διὰ τὴν Θεϊκὴν Κεφαλὴν.** Οὐ γὰρ ὡς ἄνθρωπος συγκροτεῖ ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὡς Θεός. **Ὡς ἄνθρωπος δὲ τὴν κληρονομεῖ. Ὡς Θεός τὴν καλεῖ, τὴν ἀγιάζει, τὴν ἐνώνει, ἦτοι, τὴν θεμελιώνει, τὴν συγκροτεῖ, τὴν διοικεῖ.**

Θεοῦ Γεώργιον ἡ Ἐκκλησία, καὶ οὐκ ἀνθρώπου. Αὐτός ὁ Θεὸς αὐτοπροσώπως Κεφαλὴ

Ἡ Ἐκκλησία ὡς ὀργανικόν σῶμα εἶναι ὀρατή καί συνδέει εἰς ἓν ὄλον ὄλα τά μέλη αὐτῆς, τά τε ἅγια καί τά ἀσθενῆ.(4)

Τά ἀσθενῆ μέλη τῆς Ἐκκλησίας οὐδόλως παύονται τελούντα μέλη τοῦ σώματος αὐτῆς.(5) Διότι ἀναγεννηθέντες διά τῶν μυστηρίων καί γεννηθέντες τέκνα χάριτος ἀδύνατον τοῦ λοιποῦ νά ἀποσπασθῶσιν αὐτῆς, καί ἐάν ἔτι καί ὑπό Ἐκκλησιαστικῆν τελῶσι πειθαρχι-

κήν τιμωρίαν καί ἐξωκκλησιασμόν· διότι μετά τήν ἀπό τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἀπαλλαγῆν οὐδεμία ἔτερα θέσις πλήν τῆς Ἐκκλησίας ὑφίσταται.(6)

Ἐν τῷ κόσμῳ ἔν μόνον ὑπῆρξεν ἐνδιαίτημα διά τόν ἄνθρωπον, ὁ Παράδεισος, ἐνθα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἐν ἧ ἡ Σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Μετά τήν πτώσιν τῶν πρωτοπλάστων καί τήν γένεσιν τῆς ἁμαρτίας ἕτερος τοῖς

Αὐτῆς. Ὁ Θεός Πατήρ καλεῖ τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί ἐκ τῆς χειρός Αὐτοῦ οὐδεὶς δύναται αὐτά κλέψαι. Ὁ Ὑἱὸς τοῦ Θεοῦ πρό καταβολῆς κόσμου ἔχει ἐν Ἐαυτῷ ἡμᾶς προτετυπωμένους, κατὰ τήν ἐκλογῆν τοῦ Πατρὸς, τοῦ εἶναι Αὐτὸν Θεμέλιον ἅμα καί Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας, καί τοῦ γενέσθαι ὑπὲρ Αὐτῆς ἰσθίαν ἐν Σώματι. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὡς Παράκλητος Βασιλεύει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διά τοῦ Φωτός τῆς Ἀληθείας καί τοῦ Κύρους τῆς Χάριτος, συγκροτοῦν τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας καί δαφιλεῖον Αὐτῇ τὰς θείας δωρεάς. Διό καί Μία ἡ Ἐκκλησία, καί Ἄγια, καί Ἀκατανίκητος, καί Κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ.

(4) Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὀρατή ὡς πόλις ἐπὶ ὄρους κειμένη. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἠνωμένη ὡς σῶμα ἓν, χωρισμόν μὴ δεχομένη. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ χωρισμός οὐκ ἔστι. Πᾶς χωρισμός ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας βάλλει. Τά τε ἅγια μέλη καί τά ἀσθενῆ, ἐνός ὄλου μέλη εἰσίν. Πᾶσα ἀσθένεια θεραπείαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκδέχεται, ἡ δὲ Ἀγιότης τῆς Ἐκκλησίας εἰς οὐδέν ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῶν μελῶν μειοῦται. Διό καί Νοσοκομεῖον ἡ Ἐκκλησία καλεῖται.

(5) Ὅταν ἀσθενῆ μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος δέν παύει τοῦ νά εἶναι τοῦ σώματος μέλος. Μέλος μένει, τήν θεραπείαν τῆς ἀσθενείας του ἐκδεχόμενον. Παρομοίως, ὅταν μέλος τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀσθενῆ, ἦτοι πίπτῃ εἰς προσωπικά ἁμαρτήματα, εἰς παραβάσεις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, δέν ἐκπίπτει τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, ἀλλὰ παραμένει μέλος καί διά τήν ἴασίν του παρέχει ἡ Ἐκκλησία τήν θεραπείαν τῆς μετανοίας, τῆς ἐξομολογήσεως καί τῶν σχετικῶν κανόνων.

(6) Διόλου ἀπίθανον νά ἐκλάβῃ τις τόν παρόντα λόγον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ὡς ἐπικρότησιν τῆς Οἰκουμενιστικῆς πλάνης, ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καταδικασθεὶς διά σχίσμα ἢ αἵρεσιν δέν ἀφορίζεται τοῦ Θεοῦ, δέν ἀποκόπτεται ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νά μετέχη τῆς Σωτηρίας καί τῆς Θείας Χάριτος "ἐξ ὀλοκλήρου ἢ ἐν μέρει". Διόλου ἀπίθανον νά ἀποδώσῃ τις εἰς τόν Ἅγιον τήν Οἰκουμενιστικὴν πλάνην, ὅτι ὄλοι οἱ Χριστιανοί, ἀδιακρίτως Δόγματος, ἀποτελοῦν μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπολαμβάνουν τῆς διὰ τοῦ Χριστοῦ Δικαιώσεως καί Σωτηρίας. Αὐτό ὅμως θά ἦτο συκοφαντία. Εἰ τά τέκνα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας γεννῶνται ἐκτός Ἐκκλησίας καί χρεῖαι ἐνσωματώσεως εἰς τόν Χριστόν ἔχουσιν διά τοῦ βαπτίσματος, πῶς ἀποτελοῦν Χριστοῦ μέλη οἱ τῶν Αἰρετικῶν παῖδες;

Ὁφείλουν πάντες νά γνωρίζουν ὅτι ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐκράτυνεν τὰς κατὰ τῶν Αἰρετικῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Καταδικίας ἐν πολλαῖς μελέταις, ἰδίως δὲ ἐν τῇ περὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Διὰ τῶν παρόντων διατυπώσεων ὁ Ἅγιος δέν προσυπογράφει τὰς βλασφημίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καί κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας διατρανώνει τήν ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπαράμιλλον ἰσχύν καί τό ἀκατάλυτον κράτος τῆς Ἐκκλησίας: διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἀπαξ γεννᾷ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τέκνα Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, τό δὲ Βάπτισμα ἀνεπανάληπτον.

Ὅτε δὲ ἡ Ἐκκλησία ἀποκόψῃ μέλος τῆς δι' ἀσθένειαν σχίσματος ἢ αἵρέσεως καί αὐτό συνεισθῆν ἀποπτύσῃ τήν πλάνην του, οὐχ ὡς τόν Ἐθνικόν διά τοῦ Βαπτίσματος ἐπανεντάσσει αὐτό

ἀπό τοῦ Θεοῦ ἀφισταμένοις ἐγένετο τόπος, ὁ τόπος τῆς ἀμαρτίας.(7) Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὡς αἰωνία ἔμενε καί περιελάμβανε μόνον τοὺς τῷ Θεῷ προσκειμένους καί ἀπεκδεχομένους τὴν τοῦ Σωτῆρος ἔλευσιν.(8) Διότι ἡ Ἐκκλησία ἐνέκλειε τὴν πίστιν καί τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας πρὸς τὸν ἐπηγγελμένον Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος· οἱ τὴν πίστιν δέ καί τὴν ἐλπίδα ταύτην ἔχοντες

ἦσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ προσδοκῶντες σωτηρίαν διὰ τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος, ἦν καί ἔλαβον. Οἱ τῆς πίστεως δέ ταύτης καί τῆς ἐλπίδος ἐστερημένοι ἦσαν ἐκτός τοῦ τῆς Ἐκκλησίας χώρου.(9) **Ἐν τῷ κόσμῳ ἄρα δύο ὑφίστανται ἀπὸ τοῦ παραπτώματος τοῦ Ἀδάμ χώροι. Ὁ τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας.**(10) Οἱ ἀπὸ τοῦ χώρου τῆς ἀμαρτίας διὰ τῆς πίστε-

εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διὰ τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

(7) **Ὅρατε τοὺς πρωτοπλάστους ἐν τῷ Παραδείσῳ; Τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὁρᾶτε. Ὅρατε τὴν ἐν τῇ Ἐδέμ Ἐκκλησίαν; Τὴν Σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁρᾶτε.** Ὅρατε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ; Τὴν Κοινωνίαν τοῦ Ἀκτίστου Θεοῦ μετὰ τῶν λογικῶν κτισμάτων ὁρᾶτε, τὴν σχέσιν τὴν ἄσχετον καί τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν ἔνωσιν τὴν ὑπὸ τῆς Ταυτουργούσης Ἁγίας Τριάδος ἐνεργουμένην ἀναγνωρίζετε. Τί δέ πέραν τοῦ Παραδείσου; Τόπος οὐδεὶς διὰ τὸν ἀνθρωπον. Τί δέ πέραν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ; **Τόπος ἄτοπος** διὰ μόνον τὸν Διάβολον καί τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ.

Ἴδου ἡ Ἐκκλησία πρὸ Χριστοῦ. Ἴδου ὁ Θεός, Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐ μόνον πρὸ Χριστοῦ. Ἴδου ἡ Σωτηρία, πρὸ Χριστοῦ ὡς καί μετὰ Χριστόν, ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐνεργουμένη.

Ἴδου ὅμως καί ὁ ἄνθρωπος. Φεῦ τῆς ἀπειθείας καί τῆς πτώσεως. Φεῦ τῆς ἀμετανοησίας. Ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγένετο καί τόπος ἀμαρτίας διηνοίγη. Ἀντέστη πρὸς τὸ Θεῖον Θέλημα ὁ ἄνθρωπος, καί τῆς Θείας Χάριτος ἀφέστη. Ἐμμονὴ εἰς τὸ ἴδιον θέλημα ἐπέδειξεν, καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας εὐρέθη. Ἴδου λοιπόν καί τόπος ἕτερος, τῆς Ἐκκλησίας ἀλλότριος, ἐφευρέθη. **Τὸ ἀντίθεον θέλημα τοῦ ἀνθρώπου τόπος ἐκτός Ἐκκλησίας ἀνεδειχθή.**

(8) **Ἡ πτώσις τῶν πρωτοπλάστων οὐκ ἐσήμανε τὸ τέλος τῆς Ἐκκλησίας.** Ἐμεινε ἡ Ἐκκλησία καί μετὰ τὴν Πτῶσιν, διότι εἶναι τοῦ Θεοῦ καί εἶναι αἰωνία. Μέλη τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν Πτῶσιν καί μέχρι τῆς κατὰ Σάρκα τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ὅλοι οἱ προσκειμένοι εἰς τὸν Θεόν καί πιστεύοντες εἰς τὴν Θεῖαν Ἐνανθρώπησιν, ὅπερ ἰσχύει ἀπαρεγκλίτως καί μετὰ τὴν κατὰ Σάρκα τοῦ Χριστοῦ Γέννησιν καί μέχρι τῆς ἐνδόξου καί φρικτῆς Β' Παρουσίας Αὐτοῦ. Μία γάρ ἡ Ἐκκλησία καί αἰωνία, Αὐτὴ καί πρὸ Χριστοῦ, Αὐτὴ καί μετὰ Χριστόν, Αὐτὴ καί μετὰ τὴν Κοινήν Ἀνάστασιν, διότι τοῦ Θεοῦ ἐστὶ νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Οὐκ ἐφήμερον κτίσμα, ἀλλὰ Δόξα τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, ἡ Ἐκκλησία.**

(9) **Πίστις καί Ἐλπίς καί Σωτηρία, μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.** Ἐκτός δέ Ἐκκλησίας ἀπιστία καί ἀπελπισία καί ἀπώλεια. Διότι Κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ, μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ, Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία. Ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ Θεός. Ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, πρῶτον μὲν ὡς ἐσόμενον, ὕστερον ὡς ὄν, νῦν δέ ὡς γεγεννημένον. Πάντοτε δέ, καί ὁ Τρισυπόστατος Θεός καί ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου Ἐνανθρώπησις, τοῖς πιστοῖς ὡς θησαυρός ἐνεπιστεύθη καί ὑπὸ τῶν πιστῶν πιστῶς ἐφιλήθη. Τῇ Πίστει γάρ ἀποκαλύπτονται.

(10) Πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ, μόνος τόπος διὰ τὸν ἀνθρωπον ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχεν, ἥτοι, ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν ἔνωσις καί κοινωνία. Μετὰ δέ τὴν ἐκ τῆς Χάριτος πτῶσιν, καί δευτέρως τόπος ἀνέφικται, ἕξις τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν ἐνώσεως, τουτέστιν, ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾧ καί οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ γεννῶνται. Καί εἰ μὲν οἱ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας ἐπληθύνθησαν σφόδρα, οἱ ἐντός τῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἐξέλειπον. Οὐδέποτε γάρ ὑπὲρ τὴν Ἐκκλησίαν ἡ ἀμαρτία κεκραταίωται οὐδέ κραταιωθήσεται. Μᾶλλον δέ, μέλλει ὁ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τόπος ἀφανισθῆ αἰωνίως ἐν τῇ γεένῃ, πέραν παντός ἐλέους Θεοῦ.

ΠΡΟΣΟΧΗ - ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ Περὶ τῶν Περιόδων Ἐκδόσεως τοῦ "Κ.Ε.Ο."

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν προσέξει ὅτι εἰς τὸ ὑπὸ νέαν μορφήν φιλοτεχνηθέν Ἐξώφυλλον τοῦ παρόντος τεύχους ἀναγράφεται ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ', ὅτι τὸ Περιοδικὸν "ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ" εὐρίσκεται εἰς τὴν ΤΕΤΑΡΤΗΝ Περιόδον ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς του ἐκδόσεως καὶ ὄχι εἰς τὴν ΤΡΙΤΗΝ, ὅπως ἀπὸ λάθος ἀνεγράφετο ἕως τώρα.

Ἐ συντομίᾳ, αἱ περίοδοι τοῦ Περιοδικοῦ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ: Ἀρχικὴ Μηνιαία ἐκδοσις τοῦ Περιοδικοῦ "ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ" ὑπὸ τοῦ Ἀειμνήστου Πρωθερέως π. Εὐγενίου Τόμπρου, εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς σχῆμα 17 x 24, ἀπὸ ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ 1950 ἕως καὶ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ 1951, ὅποτε διακόπτεται λόγω τοῦ Διωγμοῦ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Σχισματοσαρκετικῶν Νεσημερολογιτῶν.

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ: Ἐπανεκδοσις, ὑπὸ τοῦ ἰδίου εἰς Ἀθήνας, Μηνιαία καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα 17x24, μετὰ ἀπὸ 4.5 ἔτη διακοπῆς, ἀπὸ ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ 1955 ἕως καὶ ΝΟΕΜΒΡΙΟΝ 1974, ὅποτε ἐπαναδιακόπτεται λόγω ἀσθενείας τοῦ Διευθυντοῦ, Πρωτοσυγκέλου καὶ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, π. Εὐγενίου Τόμπρου.

Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ: Ἐπανεκδοσις Διμηνιαία εἰς Ἀθή-

νας, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου (Μητροποῦλου) ὡς Διευθυντοῦ, μετὰ ἀπὸ 22 ἔτη διακοπῆς, εἰς νέον σχῆμα 21x29, ἀπὸ ΙΟΥΛΙΟΝ 1996 ἕως καὶ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΝ 2002.

Τὸν Δεκέμβριον ὁμως τοῦ 2002, οἱ ἐκ τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος προερχόμενοι νέοι Ἀντίχριστοι, Τριαδομάχοι, Θεοχριστομάχοι καὶ Ἐκκλησιομάχοι Οἰκουμενισταί, ἀναβιώσαντες πᾶσαν θεοσυγῆ Αἵρεσιν καὶ μετελθόντες πᾶσαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας κακουργίαν, νέαν Αἵρετικὴν ἐκκλησίαν ἐδημιούργησαν καὶ Σχίσμα, καὶ ἐξ ἀνάγκης προέκυψε νέα περίοδος διὰ τὸν "Κ.Ε.Ο."

Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ: Συνέχεια Διμηνιαίας ἐκδόσεως, χωρὶς διακοπὴν, εἰς Θεσσαλονικὴν, εἰς σχῆμα 17x24, ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου (Μητροποῦλου), ὡς Ἐκδότου καὶ Διευθυντοῦ, ἀπὸ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ 2003 ἕως καὶ σήμερον.

Περισσότερα ἱστορικὰ στοιχεῖα, διὰ τὰς περιόδους τῶν ἐκδόσεων τοῦ Περιοδικοῦ "Κ.Ε.Ο." καὶ διὰ τὰ αἷτια τῶν διακοπῶν των, θὰ ἀναφερθοῦν εἰς ἐπόμενον τεύχος.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ὡς καὶ τῶν μυστηρίων ἐν τῷ χώρῳ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσελθόντες(11) τελούσιν αἰωνίως μέλη αὐτῆς διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιστραφῶσιν ἐπὶ τὸν πρῶτον τῆς ἁμαρτίας χώρον, ἀναγεννηθέντες διὰ τοῦ βαπτίσματος καὶ ἀπολουσθέντες τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἄλλος τόπος ὑφίσταται, οἱ εἰσελθόντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαμένουσιν ἐν αὐτῇ καίτοι ἁμαρτωλοὶ ὄντες· αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία ἀποχωρίζει ὡς ὁ ποιμὴν τὰ ἀσθενῆ πρόβατα

ἀπὸ τῶν ὑγιῶν, ἀλλ' οὐχ ἤττον τὰ ἀσθενῆ εἰσὶ πρόβατα τῆς ποιμνῆς, καὶ ἐάν μὲν ἰαθῶσιν ἐνοῦνται τοῖς ὑγιαίνουσιν, ἐάν δὲ ἀνιάτως ἔχωσι, τότε ἀποθνήσκουσιν ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτῶν ὡς πρόβατα τῆς ποιμνῆς ἀνιάτως ἀσθενήσαντα καὶ θανόντα ἐν ταῖς ἰδίαις ἁμαρτίαις· οὗτοι θέλουσι κατακριθῆ διὰ τὰς ἑαυτῶν ἁμαρτίας· τυγχάνουσιν ὁμως πάντοτε ἐν ὄσφ ζωσὶ πρόβατα τῆς ποιμνῆς, ἦτοι τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.(12)

(11) Ἔστι οὖν παρά Θεοῦ οἰκονομία καὶ βεβαία ὁδὸς διὰ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἴσοδον τῶν ἐκτός Ἐκκλησίας γεννηθέντων. **Αὐτός ὁ Χριστός ὁδὸς ἐδώθη ἡμῖν πρὸς τὸν Πατέρα.**

Καθὼς δὲ ὁ Χριστός ἐστὶ διπλοῦς τὴν φύσιν, Θεός καὶ ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔστι διπλοῦς, ὕλικός καὶ αἴλιος, οὕτω καὶ ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οὐκ ἔστι μόνον μυστικὴ καὶ ἀόρατος, ἀλλ' ἔστιν ἅμα καὶ δι' αἰσθητῶν σημείων ὁρατὴ.

(12) Ἡ Μήτηρ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία ἀναμένει τὴν μετάνοιαν καὶ ἴασιν τῶν ἁμαρτωλῶν τῆς τέκνων ὅσον αὐτὰ ζῶσιν. Εἰ δὲ καὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ἀποθνήσκουσιν, εἰς κατάκρισιν ἀποθνήσκουσιν, καὶ ὡς τέκνα ἀπειθῆ τῆς Ἐκκλησίας κατακρίνονται. Ἄς λαμβάνῃ θάρρος ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ τὴν τῆς μετανοίας ὁδὸν ἅς μὴν καταφρονῆ ὅσον ζεῖ.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ Μύρια Ψεύδη και Μία Ἀλήθεια

Κυκλοφορεῖ ἓνα ἀμφιβόλου προελεύσεως ἀνυπόγραφον κείμενον (21) σελίδων, φερόμενον ὡς **Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος** τῆς περὶ τὸν πρῶν Μεσσηνίας Γρηγόριον Συνόδου, μὲ διευθύνσιν τὴν ἔδραν τῆς συγκεκριμένης Συνόδου, Κων/πόλεως 22, Ρούφ 11854, Ἀθῆναι, Ἄριθμ. Πρωτ. 22, καὶ ἡμερομηνίαν ἐκδόσεως 03/06/2005. Αὐτὴ ἡ "**Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος**" δέν εἶναι Ἐγκύκλιος Ἐκκλησίας, ἀλλὰ **ΑΠΑΤΗ** καὶ Ἐγκύκλιος τοῦ Σατανᾶ. Δέν διδάσκει ἀλήθειαν, ἀλλὰ λαλεῖ **ΨΕΥΔΟΣ, ΠΛΑΝΗΝ** καὶ **ΑΠΑΤΗΝ**. Περιέχει μύριες Ψευτιές, Βλασφημίες καὶ Αἰρέσεις, Διαστρεβλώσεις Ἱερῶν κειμένων, Παραποιήσεις ἱστορικῶν γεγονότων καὶ Συγκαλύψεις αὐθαιρέτων διαδικασιῶν. Ὁμολογεῖ ὅμως καὶ μίαν Ἀλήθειαν, ὅτι εἶναι "**Διαβολόχαρτον**".

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ, ΑΛΛΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Τό ἐν λόγῳ κείμενον δέν φέρει σφραγίδα οὔτε χειρογράφους ὑπογραφάς διὰ νά πιστοποιηταί ὡς γνήσιον καὶ νά ἰσχυροποιηταί ὡς ἐπίσημον ἔγγραφον. Θά μπορούσε νά εἶχε ἐκδοθῆ ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον, διότι φέρει μόνον **δακτυλογραφημένα** τὰ ἐξῆς ὀνόματα: Ὁ Πρόεδρος, Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος. Τά μέλη, Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Παῦλος, Ὁ Λαρίσης καὶ Τυρνάβου Νεκτάριος, Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Χρυσόστομος. Τό γεγονός ὅμως ὅτι ἡ φερομένη ὡς ἐκδοῦσα ἀρχὴ δέν τό ἀποποιεῖται, τῆς τό χρεώνει ὡς ἰδικόν της. Πρὸς τό παρόν, τὴν ἐξυπηρετεῖ νά κυκλοφορῇ, διότι ὅλες οἱ αὐθαίρετες καὶ ὑφ' ἑνός χειροτονίας τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, διὰ τίς ὁποῖες, καὶ ὡς ἔπρεπε, **κατεδικάσθη** ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος ὑπὸ τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου, ἔγιναν χωρὶς καμμίαν ἔστω καὶ νομιμοφανῆ ἀπόφασιν κατὰ τοῦ Θεσσαλονίκης. Ὡς ἐκ τούτου, ἓνα ἔγγραφο τό ὅποῖον ὁμοιάζῃ μὲ Ἐγκύκλιον ἀρκεῖ

Σελ. 1 τῆς φερομένης ὡς **Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου** τῆς περὶ τὸν πρῶν Μεσσηνίας Γρηγόριον ἔκκλησίας Κτενᾶ.

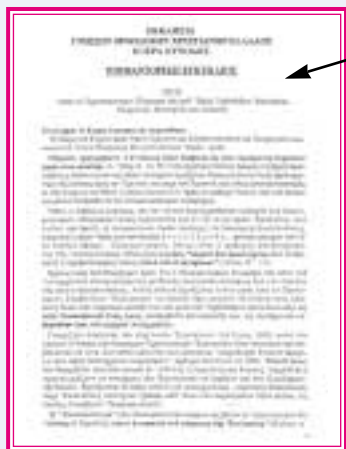
Σελ. 21 τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ἄνευ σφραγίδων καὶ ἄνευ χειρογράφων ὑπογραφῶν, καταδεικνύει τὸν ἀνεπίσημον, νόθον καὶ ἀνίσχυρον χαρακτήρα του.

διὰ νά ἰκανοποιήσῃ τὴν ἀπλὴν κοινὴν γνώμην. Μένον ὅμως ἀνυπόγραφον δίδει εἰς τὴν περὶ τὸν πρῶν Μεσσηνίας Γρηγόριον Σύνοδον τό περιθώριον νά τό ἀποποιηθῆ ὡς μὴ αὐθεντικόν καὶ ἄκυρον ὅταν πιεσθῆ ἀσφυκτικὰ ἀπὸ τό βᾶρος τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν αὐτῷ αἰρέσεων. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ περὶ τὸν πρῶν Μεσσηνίας Γρηγόριον Σύνοδος ἐνοχοποιεῖται διπλῶς ὑπὸ τοῦ κειμένου, καὶ διότι δέν τό ὑπογράφει καὶ διότι δέν τό ἀποκηρύσσει.

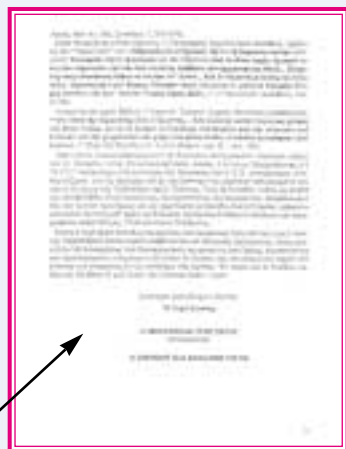
Ἐν ἐκ τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν τῆς φερομένης ὡς Ἐγκυκλίου εἶναι ὅτι, εἰς τὰς σελίδας 4 ἕως 14, περιέχει ἐτέραν, παλαιότεραν, ὑποτιθεμένην Ἐγκύκλιον (11) σελίδων, μὲ δα-

κυτλογραφημένα τά όνόματα: Ό Μεσσηνίας Γρηγόριος Προεδρεύων, καί Ό Σερβίων καί Κοζάνης Τίτος. Άλλά καί πάλιν άνευ τινός σφραγίδος καί άνευ χειρογράφων ύπογραφών.

Σελ. 4 τής Έγκυκλίου Άπάτης, όπου εισάγεται ή ύποτιθεμένη Έγκύκλιος τών Μεσσηνίας καί Κοζάνης.

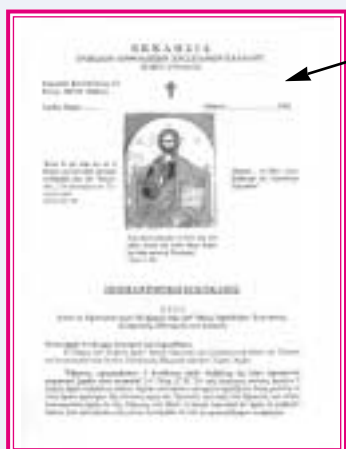

Σελ. 14 όπου περαίνει ή ύποτιθεμένη Έγκύκλιος τών Μεσσηνίας καί Κοζάνης άνευ σφραγίδος καί άνευ χειρογράφων ύπογραφών.

Τό οικτρόν τής ύποθέσεως τών ύπογραφών είναι μία πολύμορφος ΑΠΑΤΗ.

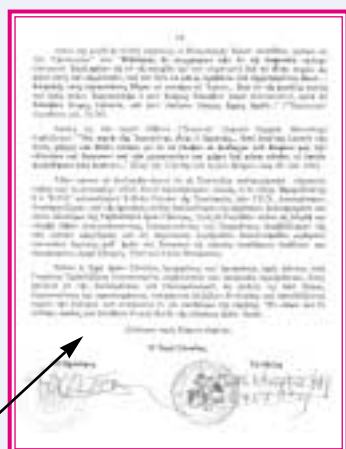
Α) Κατά τήν 03/06/2005, ήμερομηνία έκδόσεως τής "Έγκυκλίου" τών 21 σελίδων, δύο έκ τών μελών τής Συνόδου, ό Παύλος καί ό Νεκτάριος, τών όποιών τά όνόματα αναγράφονται εις τήν σελίδα 21 καί οι όποιοι ήδη έξέλειπον τού ζήν, δέν εύρίσκοντο συνεδριάζοντες εις τήν έδραν τής Συνόδου των, άλλ' ένοσηλεύοντο εις διαφορετικά ιδρύματα τών Άθηνών καί τών Δωδεκανήσων, ή δέ δυνατότητά τους νά επικοινωνήσουν μέ τό περιβάλλον έκεινο τό χρονικό διάστημα δέν ήτο κάν δεδομένη.

Β) Η έμπεριεχομένη άνυπόγραφος παλαιότερα "Έγκύκλιος" τών 11 σελίδων, πρίν διαμορφωθή εις τήν παρούσαν της μορφήν, είχε άποσταλή ως άνυπόγραφον 12/σέλιδον έγγραφον μετά σφραγίδων από τούς, Μεσσηνίας Γρηγόριον καί Κοζάνης Τίτον εις τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον τήν βην Αύγούστου 2002, διά χειρός π. Θεοφυλάκτου, άλλά έλαβε έν μέτρω τήν κανονικήν του άπάντησιν τήν 29/10/2002 καί ως έκ τούτου δέν έξεδόθη ποτέ νά κυκλοφορήσῃ ως έπίσημος Έγκύκλιος καί δημόσιον έγγραφον.

Σελ. 1 τού έγγραφου τό όποϊον έστειλαν εις τόν Θεσσαλονίκης οι Μεσσηνίας καί Κοζάνης πρός ύπογραφήν τήν βην Αύγούστου 2002.

Σελ. 12 τού ίδιου έγγραφου φέρον τās χειρογράφους ύπογραφάς καί σφραγίδας τών Μεσσηνίας καί Κοζάνης. Τό έγγραφον αυτό δέν τό υπέγραψεν ό Θεσσαλονίκης, άλλά τούς ύπέδειξε τās πολλαπλās αίρέσεις τού περιεχομένου του, καί εκείνοι δέν τό έδημοσίευσαν ποτέ.

Γ) Ἡ "Ἐγκύκλιος" τῶν Μεσσηνίας καί Κοζάνης ἀπετέλει τό πολλαχῶς καί κατά πολλοστήν φοράν τροποποιημένον, καί διά τοῦτο ἐξ ἰδίων ἀκυρωμένον, κείμενον τοῦ Σχεδίου Ἐγκυκλίου Κτενᾶ, τό ὁποῖον εἶχε ἤδη ὑπογραφή εἰς τό βίαιον καί ἀνίερρον Ἱερατικόν Συνέδριον τῆς ματαιότητος τήν 5/7/2002, ἄνευ προηγουμένης Συνοδικῆς συζητήσεως καί κατόπιν τῆς ἀναιδοῦς δημοσίας ὁμολογίας τῶν ὑπογραψάντων Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Διακόνων καί Μοναχῶν, ὅτι ΔΕΝ ΕΓΓΝΩΡΙΖΟΝ τό περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τό ὁποῖον ὑπέγραψον. Αὐτό τό κείμενο μέ τās ὑπογραφάς τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας συνετρίβη εἰς διεργασίας τροποποιήσεων, ἐσωτερικῶν διαφωνιῶν καί αἰσχρῶν συναλλαγῶν, διά τῶν ὁποῖων κατέστη αὐθιμερόν, ὑπό τῶν ἰδίων αὐτουργῶν τῆς ἀνωμαλίας, ἄκυρον, ἀνυπόστατον καί ἀνύπαρκτον, καί ὡς ἐκ τούτου δέν ἔχει δημοσιευθῆ ποτέ.

Ὅλα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα φέρουν σφραγίδα καί ὑπογραφήν. Ὅλα τὰ Συνοδικά ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τό κύρος τῆς Θεοπνευστίας ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐκδίδονται κανονικῶς καί ἐνυπογράφως καί δημοσιεύονται μετά παρηρησίας πρὸς διαποιίμανσιν τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ὁ ἀρνούμενος τόν Χριστόν, ὁ ἀρνούμενος τήν προαιωνιότητα τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀλλοιώνων τήν Ὑπόστασιν τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐκθρονίζων τόν Χριστόν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ ἐκδιώκων τόν Θεόν Πατέρα ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ κιβδηλοποιῶν τῆς Ἐκκλησίας, "ὁ μὴ εἰσερχόμενος διά τῆς θύρας, κλέπτῃς ἐστὶ καί ληστής" καί ἀλήθεια ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι, καί τήν χαράν τοῦ Κυρίου οὐκ ἔγνω, ὅτι υἱός τῆς ἀπωλείας ἐστὶ, καί οὐκ ἤλθε εἰμὴ ἵνα κλέψῃ καί θύσῃ καί ἀπολέσῃ.

Εὐλόγως λοιπόν δέν ἐξεδόθη κανονικῶς καί ἐνυπογράφως οὔτε μία ἐκ τῶν φερομένων ὡς Ποιμαντορικῶν Ἐγκυκλιῶν τῶν νέων Ἐκκλησιομάχων, νέων Χριστομάχων, νέων Τριαδομάχων Οἰκουμενιστῶν. Διότι ὁ λύκος οὐκ ἔστι ποιμὴν. Διότι τόσων καί τοιούτων αἰρέσεων βρῖθουν τὰ κείμενα, ὥστε οἱ δημοσιεύοντες αὐτά, ἐκόντες ἄκοντες, συστέλλονται καί τρέμουν νά θέσουν ἐπ' αὐτῶν Ἐκκλησιαστικὴν ὑπογραφήν καί σφραγίδα.

Υπάρχει ὁμως καί ἄλλος λόγος διά τόν ὁποῖον τό ἐν λόγω ἔγγραφο δέν φέρει τὰ διακριτικά σημεῖα μιᾶς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου, διότι τότε μόνος του ὁ «Μεσσηνίας Γρηγόριος» θά ἀναιροῦσε ὡς παράνομες καί μόνος του θά ἐκήρυττε ἄκυρες ὅλες τίς χειροτονίες ἐπισκόπων τίς ὁποῖες ἐτέλεσε ἄνευ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου. Δέν μπορεῖ νά ἐκδώσῃ τόν Ἰούνιο τοῦ 2005 τήν πρώτην "Συνοδικήν Ἀπόφασιν" κατά τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ὅταν ἀπό τόν Δεκέμβριο τοῦ 2002 τόν ἀγνοεῖ, ὡς νά μὴν ἦτο μέλος τῆς Συνόδου του, καί προβαίνει αὐθαίρετως εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων ἀπὸ μόνος του.

Τό ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ τῆς 8/12/2002, τό ὁποῖο ἐπεκαλέσθη διά νά προβῆ εἰς ὑφ' ἐνός χειροτονίας ὁ "Μεσσηνίας Γρηγόριος" καί τό ἐπικαλεῖται ἐκ τῶν ὑστέρων διά νά τās παρυσιάσῃ ὡς νομίμους καί κανονικάς, ἀποτελεῖ μονόπλευρον, αὐθαίρετον, ἀνίσχυρον, καί λίαν ἀνεπαρκῆ βάσιν διά νά τόν ἀπαλλάξῃ, ὡς θά ἤθελε, ἀπὸ ἕνα κανονικόν μέλος τῆς Συνόδου του.

Ὁ "Μεσσηνίας Γρηγόριος" θέλει νά πιστεῦῃ ὅτι διά τοῦ συγκεκριμένου ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟῦ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ,

1. ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἐξέπεσεν ἀπὸ μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,
2. τοῦ Κοζάνης Τίτου θανόντος, ἔμεινεν ὁ ἴδιος μονώτατος ἐπίσκοπος, καί
3. ἐδικαιοῦτο νά προβῆ εἰς ὑφ' ἐνός χειροτονίας νέων ἐπισκόπων.

Πρέπει ὁμως νά γνωρίζῃ ὁ "Μεσσηνίας Γρηγόριος" ὅτι ἕνα Γράμμα:

1. τό ὁποῖον συνέταξαν ἐξωσυνοδικοί,
2. τό ὁποῖον ὑπεγράφη ἐκτός Συνόδου ὑπό τήν πίεσιν ἐξωσυνοδικῶν (ἐκεῖνος τό ὑπέγραψεν εἰς τήν Καλαμάτα καί ὁ Κοζάνης εἰς τήν Λαμία),
3. τό ὁποῖον καταδικάζει χωρὶς νά δικάσῃ, καί κρίνει χωρὶς νά ἀκούσῃ,
4. τό ὁποῖον κηρύσσει Οἰκουμενιστικάς καί Ἀντιχρίστους Αἰρέσεις,

5. τό όποιον βλασφημεί κατά τής Θεϊκής Κεφαλής τής Έκκλησίας,
6. τό όποιον κάνει έξωσιν εις τήν Άγία Τριάδα από τήν Έκκλησίαν,
7. τό όποιον άρνεϊται ότι ό Θεός είναι ή πηγή τής Ένότητος τής Έκκλησίας,
8. τό όποιον άπορρίπτει ό,τι Θεϊον και Ουράνιον έν τή Έκκλησία,
9. τό όποιον διαστρέφει γεγονότα και θέσεις και αυτήν άκόμη τήν κοινήν λογικήν διάνά συκοφαντήση ένα Όρθόδοξον Έπίσκοπον ως Αίρετικόν,

είναι Τυφλό ΓΡΑΜΜΑ ΟΡΓΗΣ παρά ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ. Δέν άποτελεί Κανονικήν, Ίσχυράν, Έγκυρον, και υπό τοϋ Άγίου Πνεύματος έπικυρωμένην Απόφασιν κατά Συνοδικού Έπισκόπου. Δέν κατοχυρώνει τήν έκ τής Συνόδου έκπτώσιν ενός κανονικού Έπισκόπου, αλλά βεβαιώνει τήν όριστικήν προσωπικήν και ιδιότροπον άπόφασιν τών υπογραφάντων, **νά ΑΠΟΚΟΨΟΥΝ ΕΑΥΤΟΥΣ ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΕΞΕΛΘΟΥΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.**

ΔΕΝ ΚΗΡΥΣΣΕΙ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΑΛΛΑ ΨΕΥΔΟΣ, ΠΛΑΝΗΝ ΚΑΙ ΑΠΑΤΗΝ

Τό κείμενον άπάτης, τό φερόμενον ως Ποιμαντορική Έγκύκλιος τής 03/06/2005, βρϊθει και φρικτών βλασφημιών. Άρκετά τών έν αυτώ διατυπωθέντων Τριαδολογικών, Χριστολογικών και Έκκλησιολογικών Αίρέσεων έχουν ήδη δημοσιευθή ιδιωτικώς παρά τών ίδρυτικών μελών τής περί τόν πρώην Μεσσηνίας Γρηγόριον νέας έκκλησίας Κτενᾶ, και έχουν αντιμετωπισθή υπό τής Όρθοδόξου Έκκλησίας διά τής εκδόσεως πολλαπλών μελετών αλλά και διά τής έπισήμου Καταδίκης, διά τοϋ Άναθεματισμοϋ και τής δημοσίας εις τήν πυράν παραδόσεώς των. Διάνά φανή όμως ένδεικτικώς και δι' όλίγων ή σατανική έμπνευσις τοϋ περιεχομένου τής ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΑΠΑΤΗΣ άρκέσθωσαν τέσσερα σημεία.

ΣΗΜΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ: «Η «Έκκλησιολογία» τών Οικουμενιστών... παρερμηνεύει όλην τήν σχετικήν διδασκαλίαν τής Άγίας Γραφής... άφοϋ καθώς λέγει προαιώνιος είναι ό Χριστός» (σελ. 4-5).

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ,

Θεωρεί τήν προαιωνιότητα τοϋ Χριστοϋ ως ΠΛΑΝΗΝ τοϋ Οικουμενισμοϋ.

Κηρύσσει ότι ή Ύπαρξις τής Ύποστάσεως τοϋ Χριστοϋ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Άναρχος, Προαιώνιος και Συναΐδιος τοϋ Προανάρχου Πατρός.

Καθιστά τόν Χριστόν κτίσμα.

Κατατάσσει οϋτω τοϋς Χριστόν λατρεύοντας μετά τών ΚΤΙΣΜΑΤΟΛΑΤΡΩΝ και ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΩΝ.

Θέτει εις τήν παρανομίαν τήν τών Χριστιανών Λατρευτικήν Προσκύνησιν τοϋ Προσώπου τοϋ Χριστοϋ, ως δήθεν προσκύνησιν κτίσματος.

Δικαιώνει τοϋς ΣΤΑΥΡΩΤΑΣ τοϋς καταδικάσαντας τόν Χριστόν ως βλάσφημον, "ότι έαυτόν Υϊόν Θεοϋ έποίησεν".

ΣΗΜΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: «Άποκηρύττομεν τοϋς αυθαιρέτους συλλογισμούς και τά έξ αυτών προκύπτοντα βλάσφημα συμπεράσματα: α) «Άφοϋ ή Έκκλησία είναι τό Σώμα τοϋ Χριστοϋ και Αυτός είναι ή κεφαλή αυτής, άρα είναι Αυτη ήνωμένη μετά τοϋ αιωνίου Υιοϋ και Λόγου τοϋ Θεοϋ» (σελ. 6-7).

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ,

Θεωρεῖ τὴν μετὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ΒΛΑΣΦΗΜΟΝ συμπέρασμα αὐθαιρέτου συλλογισμοῦ.

Κηρύσσει ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ἡνωμένη μετὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Χωρίζει τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὡς νὰ ὑφίστατο ἀφ' ἑαυτῆς, ἐπὶ μὴ αἰωνίου ἀλλ' ἐπὶ χρονικοῦ, ΚΤΙΣΤΟΥ ΘΕΜΕΛΙΟΥ.

Διαιρεῖ τὸν ΕΝΑ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, εἰς ΧΡΙΣΤΟΝ καὶ εἰς ΥἴΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Δικαιώνει τὸν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καταδικασθέντα Αἰρεσιάρχη Νεστόριον, τὸν ἄλλο-τριούνητα τὸν Χριστόν ἐκ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ βλασφημοῦντα κατὰ τῆς Θεοτόκου.

ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ: «Ἐκ τῶν κυριωτέρων κακοδοξιῶν αὐτοῦ (τοῦ Θεσ/νίκης Χρυσόστομου) τὰς ὁποίας ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ἀποκαλύψωμεν, ἀναιρέσωμεν καὶ καταδικάσωμεν» (σελ. 16) εἶναι καὶ ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸν *Κ.Ε.Ο.* (Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2003, σελ. 65) ὡς ἀκολούθως: «Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ θεία φύσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἄχρονος, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις του χρονική, ἀλλά τὸ πρόσωπον εἶναι προαιώνιον καὶ ἀναρχον καὶ δέν ἔπαθε καμμίαν ἀλλοίωσιν» (σελ. 19), «διότι ὡς λέγει (ὁ Θεσ/νίκης Χρυσόστομος) τὸ προαιώνιον πρόσωπον “δέν ἔπαθε καμμίαν ἀλλοίωσιν”» (σελ. 19).

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ,

Θεωρεῖ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΝ τὴν Πίστιν ὅτι τὸ Πρόσωπον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀναλλοιώτον.

Κηρύσσει ὅτι τὸ Προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ Ε-ΠΑΘΕΝ ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν.

Κατατάσσει τὸν ΕΝΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ μετὰ τῶν ἀλλοιωτῶν καὶ τρεπτῶν ὄντων.

ὑποβιβάζει τὸν ΕΝΑ τῆς ΤΡΙΑΔΟΣ καὶ οὕτω τοὺς ΤΡΕΙΣ ΕΚΘΡΟΝΙΖΕΙ τῆς Θεότητος.

Εἰσάγει ΤΡΟΠΗΝ, ΦΥΡΜΟΝ, ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ, ΜΕΙΩΣΙΝ εἰς τὴν ὑπερούσιον καὶ ὑπεράρ-χιον Ἁγίαν Τριάδα.

Δικαιώνει πάντας τοὺς ΑΘΕΟΥΣ, τοὺς μὴ προσκυνοῦντας Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Ἄναρχον Τριάδα Ὁμοούσιον, Ἀδιαίρετον καὶ Ἀχώριστον.

ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ: «Ἐπίσης ὁ πρ. Θεσ/νίκης ἀναθεμάτισε τὴν πίστιν τῶν ὀρθοδόξων ὅτι “Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καὶ ὄχι ἡ Ἁγία Τριάδα”» (σελ. 20).

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ,

Θεωρεῖ τὴν ΑΠΟΠΟΜΠΗΝ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐκ τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ὁρθό-δοξον Πίστιν.

Κηρύσσει ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς ΔΕΝ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Καθιστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν φύσει καὶ θέσει ΑΘΕΟΝ.

Χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεόν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ΑΥΘΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ὄν.

ἑτεῖ τὸν Χριστόν ὑποστατικῶς ΕΞΩ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς ἐξαγαριοτριαδικόν πρόσωπον.

Ανακηρύττει τόν Χριστόν ΚΑΤΑ ΛΙΠΟΤΑΞΙΑΝ Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας.

Διαιρεῖ τήν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ καί ἐξουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ καί ἐξουσίας τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἐξισώνει τόν Χριστόν μέ τόν ANTIXΡΙΣΤΟΝ, ἀποδίδουσα εἰς τόν Χριστόν ὑπόστασιν ἐξωαγιοτριαδικήν, ἐνεργείας ἀλλοτρίας τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί ἴδιον Βασίλειον ἄλλον τοῦ Βασιλείου τῆς Ἁγίας Τριάδος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τό ἀπό 03/06/2005 ἀνυπόγραφον κείμενον, τό φερόμενον ὡς Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος τῆς περὶ τόν πρῶην Μεσσηνίας Γρηγόριον Συνόδου, δέν εἶναι Ἐγκύκλιος, ἀλλά ΑΠΑΤΗ· καί δέν Ποιμαίνει, ἀλλά ΑΠΑΤΑ. Ἀποτελεῖ Μνημεῖον Διαστροφῆς καί Ἐγχειρίδιον Ἀντιχρίστων Αἰρέσεων καί Οἰκουμενιστικῆς Πλάνης. Καί τά γεγονότα παραποιεῖ, καί τά Ἱερά Κείμενα διαστρέφει, καί τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας συκοφαντεῖ, καί τό Ἅγιον Εὐαγγέλιον καταπατᾷ.

Θέλει νά πιστεύσουν οἱ ἀναγνώστες ὅτι μάχεται τόν Οἰκουμενισμόν, ἐνῶ εἰς τήν οὐσίαν διακηρύσσει πᾶσαν Αἴρεσιν τοῦ Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ. Δέν ἔχει ἀφήσει οὔτε ἓνα Δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀσάλευτο μέ τά ὅσα διατυπώνει καί μέ τά ὅσα συνεπάγονται ἐξ αὐτῶν. Ὅ,τι ὑγίης καί ἀληθινῶ ἀναγράφει τό διαστρεβλώνει σατανικῶς καί τό ἀναμειγνύει μέ διαβολικό ψεῦδος, ὅπως ὅλα τά ἀπ' αἰῶνος γνήσια συγγράμματα τῶν Αἰρεσιαρχῶν. Ὁμολογεῖ ὅμως μίαν ἀλήθειαν τήν ὁποίαν ὄχι μόνον δέν τήν ἀνατρέπει, ἀλλά καί τήν ἐπιβεβαιώνει ἀναφανδόν. Ὁμολογεῖ ὅτι δέν εἶναι Ἐκκλησιαστική Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος ἀλλά "Διαβολόχαρτον" (σελ. 3).

Πῶς μπορεῖ νά θεωρηθῇ Χριστιανός ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πιστεύει καί διακηρύσσει ἔστω καί μόνο ΜΙΑ ἀπό τάς ἀνωτέρω τέσσαρας ἐκ τοῦ πλήθους τῶν Αἰρετικῶν θέσεων τῆς ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΑΠΑΤΗΣ; Πῶς μπορεῖ νά θεωρηθῇ Χριστιανός ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πιστεύει καί διακηρύσσει,

ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι προαιώνιον;

ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἠνωμένη μετά τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ;

ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ὑπέστη ἀλλοίωσιν κατά τήν Ἐνανθρώπησιν;

ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καί ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάδα;

Ἐάν οἱ ἐκδότες τῆς ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΑΠΑΤΗΣ δέν ἀντιλαμβάνονται πόσο βλάσφημες, ἀντίθεες καί ἀντίχριστες συνέπειες ἔχουν οἱ λόγοι των, εἶναι διότι δέν θέλουν νά ἀντιληφθοῦν πόσον ἀντικλησιαστικές ὑπῆρξαν καί αἱ πράξεις των. Ὅσοι ὅμως ἐπιθυμοῦν νά ἰδοῦν Πρόσωπον Θεοῦ, τί ἄλλο θέλουν, ποῖαν ἀποκάλυψιν περιμένουν νά ἰδοῦν, πέραν τοῦ τί γράφει αὐτό τό "Διαβολόχαρτον" διὰ νά φύγουν τῆς ἀρᾶς τῆς νέας Τριαδομαχίας, τῆς νέας Χριστομαχίας, καί τῆς νέας Ἐκκλησιομαχίας;

Κατάραν γάρ ἐνεδύσατο ὡς ἱμάτιον ἡ περὶ τόν πρῶην Μεσσηνίας Γρηγόριον νέα Ἀρνησίχριστος καί Θεομάχος Ἐκκλησία Κτενᾶ, καί ἤδη ἠτοιμάσται ὁ τόπος αὐτῆς ἐν τῇ Γεέννῃ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τήν 27ην Ἰανουαρίου 2006 (π.ήμ.), ἑορτήν τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ ἐκλεκτοῦ τέκνου τῶν Παντελεήμονος καί Μαρίας Τουρλή εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Κιάτου Κορινθίας. Ἡ βάπτισις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Παν/του Μητρο/του Θεο/νίκης κ.κ. Χρυσοστόμου συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Αἰδ/του π. Νικολάου. Ἀνάδοχος παρέστη ὁ κ. Εὐστάθιος Μανουσαρίδης, ὀνομάσας αὐτόν Χρυσόστομον.

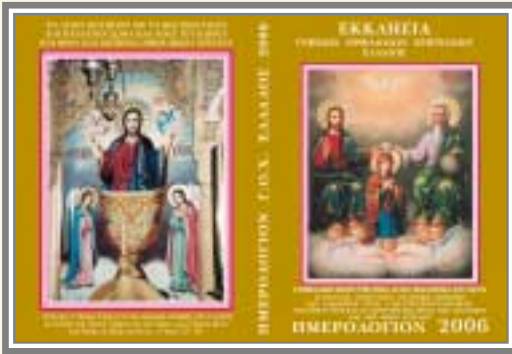

Τήν Κυριακὴν 6 Φεβρουαρίου 2006 (π.ήμ.), εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίων Πάντων Ναούσσης, ἐγένετο ἡ βάπτισις τῆς ἐκλεκτῆς θυγατρὸς τῶν Δημητρίου καί Πολυξένης Κοκκίνου. Ἡ βάπτισις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Παν/του Μητρο/του Θεο/νίκης κ.κ. Χρυσοστόμου. Ἀνάδοχος παρέστη ἡ Φωτεινὴ σύζυγος Ἀναστασίου Κοκκίνου, ὀνομάσασα αὐτὴν Ἀλεξάνδραν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ δημοσιεύει φωτογραφικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὰ δύο Μυστήρια, καὶ εὐχεται εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τὰ νεοπροσελθόντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, νὰ ζήσουν, νὰ γίνων καλοὶ χριστιανοὶ καὶ νὰ εὐαρεστήσων Θεὸν καὶ ἀνθρώπους.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ 2006

Τά δύο Ἐκκλησιαστικά ἡμερολόγια του 2006, ἓνα μικρό (τσέπης) καί ἓνα μεγάλο (τοίχου), εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὴ ἡ ἀφιέρωσις γίνεται κατ' ἀρχάς διὰ λόγους **Ἀυτοσυνειδησίας**, διότι ὅποιος δέν συνειδητοποιεῖ τό μέγεθος καί τήν ἀξία **τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ**, εὐκόλα τήν εὐτελεῖζει ἢ τήν ἀνταλλάσσει μέ ὀποιαδήποτε αἰρετικὴν ἢ σχισματικὴν ἔκκλησίαν. Γίνεται ὁμως καί διὰ λόγους **Διαφωτίσεως**, διότι ἐσχάτως πολεμᾶται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον ἀπό τοὺς ἐκτός αὐτῆς ἐχθρούς της Οἰκουμενιστάς, ἀλλὰ καί ἀπό, ἔως πρό τινος, τέκνα αὐτῆς τὰ ὀποία ἐξῆλθον ἐξ αὐτῆς, ὡς μὴ ὄντα ἐξ αὐτῆς, καί ἔχουν οἰκειοθελῶς συγκαταριθμηθῆ μετά τῶν Αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν. **Πολεμᾶται δέ ὡς πρὸς τὴν φύσιν της, ὡς πρὸς τὴν ὑπόστασίν της, ὡς πρὸς τὴν Κεφαλὴν της, ὡς πρὸς τό Σῶμα της, ὡς πρὸς τὴν σχέσιν της μέ τὴν Ἁγία Τριάδα, ὡς πρὸς τὴν ἐνοικουσαν ἐν αὐτῇ ἄκτιστον θεῖαν χάριν,** καί ὡς πρὸς ἅπαντα τὰ Ἱερά της Δόγματα, ἦτοι τό τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό τοῦ Χριστοῦ, τό τῆς Θεοτόκου, τό τῆς Σωτηρίας, καί τό τῆς Ἐκκλησίας.

Α) Ὁ μικρός Ἡμεροδείκτης (τσέπης) ἀναδημοσιεύει τὸν ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΝ τοῦ ἔτους 1974, διὰ νὰ καταδειχθῆ ὅτι οἱ νεοφανεῖς Ἐκκλησιομάχοι, οἱ ὀποῖοι ἀπεδείχθησαν καί Χριστομάχοι καί Τριαδομάχοι καί Σωτηριομάχοι, δέν ἀντιμάχονται κάτι τό καινοφανές, ἀλλὰ ἀντιμάχονται Ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως παγίως διακεκηρυγμένας καί ὑπὸ αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἦτοι, **ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, καί ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι προαιώνιον Πρόσωπον** καί ὄχι πρόσφατον κτίσμα.

Β) Τό μεγάλο Ἡμερολόγιο (τοίχου) περιέχει ἀποσπάσματα ἐκ τῆς Ἐκκλησιολογικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ ἐν Αἰγίνῃ. Δι' αὐτῶν ἀναδεικνύει τὴν ὑπὸ τῶν νεοφανῶν αἰρετικῶν πολεμουμένην Ἀλήθειαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι **Μία καί πρό** τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος **καί μετά**, ὅτι Κεφαλὴ της εἶναι ὁ Τριαδικὸς Θεός, καί ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι προαιώνιος. Παρουσιάζει δέ εἰς τὰ ἐξώφυλλα χαρακτηριστικὰς Συμβολικὰς εἰκόνας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος μετὰ τῆς Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, καί αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Δισκαρίου τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐκ τῆς ὀποίας παραθέτομεν τὴν ὑποσημείωσιν χάριν συνόψεως.

«Τί τό ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Δισκαρίῳ τῷ Θεῷ καί Πατρὶ προσφερόμενον; Αὐτός ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀπαξ θυσίαν Ἐαυτὸν προσφέρων, Ἄμνός μέσος. Ἡ Πάναγνος Αὐτοῦ Μήτηρ καί Θεοτόκος ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ. Τὰ Ἐννέα Ἀγγελικὰ Τάγματα ἐξ εὐωνύμων παρεστώτα ὡς τάξεις Ἀθλῶν Δυνάμεων, τάξεις Δικαίων, Πατριαρχῶν καί Προφητῶν, χοροὶ Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων καί Ὁσίων, ἡ χορεία τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, οἱ Ἅγιοι Θεοπάτορες, οἱ ἐορταζόμενοι Ἅγιοι καί ὁ

Αἱ ὑπογραφαὶ τῶν 13 Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, οἱ ὀποῖοι ἐξέδωσαν τὸν ἡμεροδείκτην τοῦ 1974, καί τὸν ἀφιέρωσαν εἰς τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Μεταξὺ τῶν ὑπογραφάντων Ἀρχιερέων τότε ἦσαν καί οἱ: Μεσσηνίας Γρηγόριος, Κοζάνης Τίτος καί Φθιώτιδος Θεοδόσιος. Κατὰ τὸν Ἀρχιαιρεσιάρχη καί Οἰκουμενιστὴν Κενᾶν θά πρέπει νὰ ἦσαν καί αὐτοὶ Αἰρετικοὶ καθὼς καὶ ὀλόκληρος ἡ τότε Ἱεραρχία, ἀλλὰ καί ὁ ἴδιος, ἀφοῦ τόσα ἔτη δέν ἀντέδρασεν! Τότε ποῦ ἦτο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ;

Ἰερός Συγγραφεὺς τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὡς ψυχία δέ ἐμπροσθεν κείμεναι αἱ μερίδες πάντων τῶν πιστῶν μελῶν, ζῶντων καὶ κεκοιμημένων. Σύμπασα ἢ ἀπὸ **καταβολῆς κόσμου** Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, Θριαμβεύουσα καὶ Στρατευομένη, **Θείκης Κεφαλῆς Σῶμα ἐνιαῖον ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Δισκαρίῳ**, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσάγεται καὶ ἐνοῦται κατὰ Χάριν τὴν Ἄκτιστον Θεουμένη, διὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι».

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΚΙΑΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Μεῖ ἰδιαιτέραν μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος ἡ πανηγυρίς τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν εἰς Κιάτο Κορινθίας τὴν 30.1.2006 (π. ἡμ.). Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη Μέγας

Ἐσπερινός καὶ τὴν κυριώ-
νυμον ἡμέραν Πανηγυρικὴ
Θ. Λειτουργία ὑπὸ τοῦ
Παν/του Μητ/του Θεσ/νίκης
κ.κ. Χρυσοστόμου συμπα-
ραστατουμένου ὑπὸ τοῦ
Αἰδ/του Ἱερέως π. Νικολά-
ου Ζαρδούκα καὶ πλήθους
πιστῶν συμπροσευχομέ-
νων. Εἰς ὅλους τοὺς παρα-
κολουθήσαντας μετὰ τό-
πέρας τῆς πανηγύρεως πα-
ρετέθη γεῦμα. Στιγμιότυπο
μετὰ τὴν περιφορὰν τῆς
Ἁγίας Εἰκόνας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ (27.2.2006 π.ἡμ.)

Ἀπὸ τὸν ἑορτασμό
τῆς Κυριακῆς
τῆς Ὁρθοδοξίας
εἰς Θεσ/νίκην,
εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγ.
Γεωργίου, ὅπου μετὰ
τὸ τέλος τῆς πανηγυρικῆς
Θ. Λειτουργίας, ἐγένετο
λιτάνευσις τῶν Ἁγίων
καὶ Ἱερῶν εἰκόνων.
Διακρίνεται ὁ Παν/τος
Μητ/της Θεσ/νίκης
κ.κ. Χρυσόστομος μετὰ
τοῦ Ἱ. Κλήρου καὶ
τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ
ἐμπροσθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Η ΤΙΜΙΑ ΚΑΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εὕρισκομένη καί θαυματουργοῦσα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βατοπεδίου Ἁγίου Ὄρους.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, Ἦχος Α΄

Ὁ ποιμενικός αὐλός τῆς θεολογίας σου,
τάς τῶν ρητόρων ἐνίκησε σάλπιγγας·
ὡς γάρ τά βάθη τοῦ Πνεύματος ἐκζητήσαντι, καί τά κάλλη
τοῦ φθέγματος προσετέθη σοι. Ἀλλά πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, Πάτερ Γρηγόριε, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Φορητὴ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου
εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ἁγίου Γρηγορίου Νέας Καρβάλης Καβάλας.